

சாகாக்கலை

வைத்தியரத்தினம் வி.பலராமய்யா

சாகாக் கலை

52/3

(உண்மை முக்தி நிலையை விளக்கும் நூல்)

55524
R65

ஆசிரியர்
சித்த வைத்திய ரத்தினம்
வி. பலராமய்யா, பி. ஏ., பி. எஸ்.
மாவட்ட நீதிபதி (ஒய்வு)

வெளியிடுவோர் :

அருட்பெருஞ்சோதி பதிப்பகம்

ஜட்ஜ் பங்களா

சென்னை—600029

முதற் பதிப்பு — ஜூன் 1975

(முதற் பதிப்பு — ஜூன் 1975)

1222

சென்னை-29

அச்சிட்டோர்:

மெட்ரோ பிரிண்டர்ஸ் & பேக்கேஜிங் இண்டஸ்ட்ரி,
அமைந்தகரை, சென்னை-29 தொலைபேசி: 420345

முகவுரை

M. A. A

சாகாக்கலை (The Art of Deathlessness) என்ற ஒரு நூல் ஆங்கிலத்தில் இவ்வாசிரியரால் 1974-ம் வருடம் வெளியிடப்பட்டது. இக்கலையைப் பற்றிப் பேசினால் மேனாட்டவர்கள் அதை விளக்கும் நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் ஏதேனுமுண்டா வென கேட்பாராயினர். தமிழறியா மக்களுக்கு சித்தர்கள் கலையைப்பற்றி அறிவிப்பது நம் கடமையென்று மேற் சொன்ன நூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. ஆனால் ஆங்கிலமறியாத தமிழ் நண்பர்களில் சிலர் அந்நூல் தமிழ் மொழியிலும் வெளியிட வேண்டுமென ஆவலுற்றனர். ஆகவே இந்நூல் வெளிவர வாய்ப்பாயிற்று.

இந்நூலிலுள்ள கருத்துக்கள் யாவும் சித்தர்களுடைய தேயாகும். சித்தர் மொழிகளில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை ஆசிரியருக்குண்டானதற்கு சொந்த அனுபவங்கள் சிலவற்றை இந்நூலில் குறிக்கோளாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளது, அவர்கள் பாடல்களில் சிலவற்றை இந்நூல் இறுதியில் இணைத்துள்ளது. அவைகள் இந்நூலில் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு மேற்கோள்களாக அமையும். அவைகளை ஊன்றிப் படிக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.

நிற்க ஆசிரியர் வெளியிட்டுள்ள சித்தர் மெய்ப்பொருள், முப்பு குரு, அமுதகலசம் என்ற நூல்களையும் இந்நூலுடன் படித்தால் ஏறத்தாழ சித்தர்கள் தத்துவம் முழுமையும் விளங்குமென்பது ஆசிரியர் துணிபு.

உண்மை முக்தி நிலையைப்பற்றி சித்தர்கள் சொன்னது போல் மற்றெவ்வித நூல்களும் சொல்லவில்லை. செத்தால் முக்தி கிடையாது; இறந்தவன் பிறந்துதானாக வேண்டும். ஆகவே உயிரையும் உடலையும் பிணைத்து,

ஞானசித்தியென்னும் உச்சமான நிலையைப் பெறுவதே உண்மை முக்தி நிலையாம். அவ்வுண்மை முக்தி நிலையடைய, அவர்கள் வகுத்த வழிகளை இந்நூல் சுருக்கமாகச் சொல்கிறது.

உண்மையை யறியாத பண்டிதர்கள், மேடைப் பேச்சாளர்கள், குருடனுக்கு குருடன் வழி காட்டியதுபோல் சில சாத்திரங்கள், புராணங்கள் முதலியவைகளை படித்து விட்டு மக்களுக்கு கட்டுக்கதைகள் சொல்லி, உண்மை வழியை நாட வாய்ப்பில்லாமல் செய்வது மன்றி தன்னைத் தான் ஏமாற்றிக் கொள்கிறார்கள். “கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்,” என்னும் உண்மையை அவர்கள் அறிந்தார்களேயானால், கடவுளைப்பற்றி மேடைமேல் ஏறிப் பேசமாட்டார்கள். பதவி, பணம், படைத்த பாமரர்கள் கூட அம்மேடைகளில் தலைமை தாங்கி கேட்போரெல்லாம் முட்டாள்களென்ற கருத்துடன் தான்தயார் செய்துகொண்டு வந்த சில போலி கருத்துக்களுக்கு மேற்கோள்களுடன் பேசிவிட்டு கடவுளை கண்ணூரக்கண்டவர் போல் பாவனை செய்துகொண்டு வெற்றி நடைபோட்டு வெளியேறுகிறார்கள். தாங்களும் சாத்திரம் அறியாத பாமர மக்களைப்போல் நடைப்பிணம் என்பதை சிந்தித்தார்களில்லை. சொல்பவனும் கேட்பவனும் ஒரே நிலையில் தானிருக்கிறார்களென்பது சிந்திப்போர்களுக்கு விளங்கும்.

தலையெது, கால் எதுவென்று தெரியாதவர்களை (தலை கால் தெரியாது ஆடுகிறான் என்பது முதுமொழி) மகான்களென்றும், ஞானிகளென்றும் போற்றி அவர்கள் துர்நாற்றமுள்ள கால்களை தண்ணீரால் அலம்பி குடிக்கவும் செய்வதை அறிவாளி பார்த்தால் கண்ணீர் வடிப்பானென்பதில் ஐயமில்லை. “காலறியா பண்டிதர்கள் பொய்க்காலைக் காட்டி பொருள் பறிப்பார்,” என்று சித்தர்கள் சொல்கின்றனர். எட்டிரண்டு தெரியாத மேடைப் பேச்சாளர்கள்; எழுத்தாளர்களெல்லாம் அறிவீனர்களென்கின்றனர் சித்தர்கள்.

ஆகவே உண்மை முக்தி நிலை எது? அதை எப்படி அடைவது என்னும் கேள்விக்கு பதில் பெற சித்தர்கள் வகுத்த வழிகளைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும். அவர்களால் வரையறுக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றினால் அவர்களே வந்து வழிகாட்டுவரென்று நூல்கள் சொல்கின்றன.

இந்நூலின் முதல் அத்தியாயத்தில் ஜோதிர் பூஷண ரமண சாஸ்திரியென்ற பெரியார், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்தார் 1935 -ம் வருடம் வெளியிட்ட ஒரு மலரில் சித்தர்கள் சாகாக் கலையைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள கட்டுரையை பேரளவுக்குத் தழுவி சில கருத்துக்களை எழுதியுள்ளேன்.

சித்தர் நூல்களின் ஆய்வினால், ஆராய்ச்சியினால் ஆசிரியர் அடைந்த அனுபவங்கள் அரிச்சுவடியென்றே சொல்லலாம். உண்மை முக்தி நிலை வழியில் சிறு சிறு அனுபவங்களோடு, ஆசிரியர் நிற்பதன்மையால் மேற்கொண்ட அனுபவங்கள் அடைய சித்தர்களை எப்போதும் வணங்கி வருவதுண்டு. மரணமற்ற நிலையைப் பெற அவர்களுடைய தயவு இருந்தாலொழிய நாமாகவே ஒருபடியும் மேலேற முடியாது.

ஆகவே சாகாக்கலையை அறிந்து அதைப்பெற சித்தர்களை வணங்குவோமாக.

ஆசிரியர்.

பொருளடக்கம்

1. செத்தபின் முக்தி ஏது	...	1
2. மருந்து	...	15
3. மரணத்தைத் தவிர்க்கும் மருந்து	...	31
4. ரசவாதமென்பது உண்மைதானா ?	...	34
5. அமுதம்	...	39
6. கற்பம் எதனால் செய்தது	...	47
7. கற்பத்தால் சாகா நிலை	...	49

செவ்வாய்க்கிழமை

1	...	...
2	...	...
3	...	...
4	...	...
5	...	...
6	...	...
7	...	...
8	...	...
9	...	...
10	...	...

செத்தபின் முக்தி ஏது!

அத்தியாயம் 1

இப்புத்தகத்தின் தலைப்பை “சாகாக்கலை” என்று அமைத்ததற்குக் காரணம், கோயமுத்தூர் மாவட்டத்தில் தற்போது வசித்துவரும் 400 வயதிற்கும் மேம்பட்ட ஒரு சாதுவைக் கண்டபோது “நீங்களும் மற்றவர்களைப்போல் இறப்பவர்தானே, என்று கேட்டபோது, அவர் “நான் ஏன் சாகணும், நான் சாகமாட்டேன்,” எனத் தீவிரமாக அளித்த பதிலேயாகும். அவர் சொன்ன இவ்வார்த்தைகள் என் காதில் எப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ரஷியா, திபெத் முதலிய நாடுகளில் சாதாரணமாக 15), 200 வருடங்கள் சிலர் உயிர் வாழ்கிறார்களென்பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே மரணத்தைத் தவிர்க்க முடியாவிடினும், அதைத் தள்ளிப் போட மனிதனால் முடியுமென்பது இதிலிருந்து புலனாகிறது.

அறிஞர்கள் மரணமின்றி வாழலாமென்றும் அதை சுலபமாக நீடுழி காலம் வரை தவிர்க்கலாமென்றும் உறுதி கூறுகிறார்கள். ஆகவே இந்நூல் வேத ஆகம புராணங்களின் சாரமான சாகாக் கலையை விளக்குவதாகும்.

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவார்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”

என்கிறார்—திருமுலர்

உடல் அழிந்தால், அதாவது, உடல் பிணமாக விழுந்தால், உயிர் அதனை விட்டுப் பிரிகிறதென்பதாம். உயிர் போனபிறகு உடல் பிணமெனும் பெயரடைகிறது. உடலும் உயிரும் போனபின் ஒருவன் உண்மை ஞானம் பெற முடியாது. உண்மை ஞானத்தையடைய உயிரும் உடலும் வேண்டும். ஆகவே உடம்பை வளர்க்க ஓர் உபாயம் கண்டு கொண்டேன் ; அவ்வுபாயத்தைக் கொண்டு உடம்பை அழியா நிலைக்கு உயர்த்தினேன் என்கிறார் திருமூலர்.

அது எப்படியெனில் உடலையும் உயிரையும் இணைத்து வளர்த்தேன் என்கிறார். இந்தப் பாடலின் பொருளை நாம் ஊன்றி சிந்திக்க வேண்டியதாயுள்ளது. உடலும் உயிரும் போய்விட்டால் மெய்ஞ்ஞானம் அடைய முடியாதென்று அழுத்தம் திருத்தமாய் சொல்கிறார் திருமூலர்.

அவர் மூவாயிரம் வருடங்கள் உடலுயிரோடு வாழ்ந்தாரென்பது மரபு. அதில் நாம் சந்தேகம் கொண்டால் சைவ சித்தாந்தத்திலேயே சந்தேகங் கொண்டவர்களாவோம்.

இங்கு மற்றொரு பாடலை குறிப்பிடத் தக்கது.

“ உடம்பும் உடம்பும் உடம்பைத் தழுவி
உடம்பிடை நின்ற உயிரை அறியார்
உடம்பொடு யிரிடை நட்பறியாதார்
மடம்புகு நாய்போல் மயங்கு கின்றாரே.”

—திருமூலர்

என்னும் பாடலில் நாம் அறிவது என்னவெனில் உடம்புக்கும் உயிருக்குமுள்ள நட்பை அதாவது இயற்கையின் சேர்க்கையை நாம் அறியாமற் போயின் நாய் போன்றவர்களாவோமென்று சொல்கிறார் திருமூலர்.

உடம்பு உடம்பைத் தழுவி என்ன பலன் என்கிறார்.
உடம்பினுள்ளிருக்கும் உயிரை அறிந்தாலல்லவா?

இப்படிச் சித்தர்கள் நூல்களில் பல பாடல்கள் நாம் காண்கிறோம், முழுக்க முழுக்க ராமலிங்க வள்ளலார் மரணமிலாப் பெருவாழ்வைப்பற்றியே வலியுறுத்தினார். “சாவையும் பிறப்பையும் தவிர்த்திட விரும்பீர்” வையகத்தேயுறு மரண வாதனையைத் தவிர்த்த வாழ்க்கையதே வாழ்க்கை” என்றெல்லாம் பறை சாற்றினார்.

உறியில் தயிருள்ளது; மத்தும் உள்ளது; கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து உண்ணுது வெண்ணெய் கலைந்து போக விடுகிறீர்களே! ஐயோ! காலன் வந்தால் இறந்து விடப் போகிறீர்களே என்கிறார் கருவூரர். கீழே பாருங்கள்.

.. உறியிற் றயிரிருக்க வோர் மத்திருக்க
அறியாமல் வெண்ணெய்க் கலையும் நெறியாய்க்
கறந்து கொள்ளல் விட்டய்யோ காலனார் வந்தால்
இறந்து விடப் போறீ நினை—என்கிறார்.

செத்து விட்டால் சிவத்தை எங்கு பார்ப்பது? மக்கள் சுவத்தையல்லவா பார்ப்பார்கள். ஆகவே சாவைத் தவிர்த்துத்தான் சிவ பதமடைய வேண்டுமென்கின்றனர் சித்தர்கள்.

சாவானது இயற்கைக்கு கொடுக்க வேண்டிய கடன் எனச் சொல்லப்படுகிறது. அற்ப ஆயுளுடைய தாய் தந்தையின் எதேச்சையான சேர்க்கையின் காரணமாக இயற்கையின் நியதிப்படி தோன்றி தனக்கேற்ற இயற்கை உணவு கொண்டு வளர்ந்து, கடைசியில் இயற்கை தன் முழு கடனுக்காக அவனுடைய உயிரை கவர்ந்து கொள்ளும்போது இறக்கிறான்.

உடலின் சத்தும் அதன் உழைப்பும் சீக்கிரத்திலோ, தாமதமாகவோ நிலை கொள்ளாது உருவத்தை அழித்து அதன் உறுப்புக்களை வெவ்வேறுக்கும். மனிதனின் நிலையற்ற தன்மை வாழ்க்கையில் ஒரு வெறுப்பை உண்டுபண்ணுகிறது. இவ்வெறுப்பானது, தினமும் உலகத்தில் எங்கு நோக்கினும் காணப்படும் வாழ்க்கை போராட்டம்; முதுமையின் கஷ்டங்கள்; சாவின் அவதி, இவைகளால் இன்னும் அதிகமாகிறது.

இக்கேடுகள் எல்லாம் வினைப்பயன் என்று சமாதானம் செய்து கொள்வது அறிவாளிக்கு எளிதல்ல. ஏனெனில் அதை எப்படி விளக்கினும் அனுபவித்தேயாக வேண்டியுள்ளது. சாவு என்பது திடீரென வாழ்க்கையை முடிவு செய்வதை சிந்தித்தால் “இந்த கோரமான, பயங்கரமான சாவை அடியோடு ஒழிக்க முடியாவிடினும் தவிர்க்க முடியாதா,” எனும் கேள்வி அறிவாளிக்கு எழுகிறது.

இக்கேள்விக்கு சித்தர்கள் தான் அழுத்தம் திருத்தமாய் “முடியும், சாவு தவிர்க்கக் கூடியதே,” என்று சொல்கின்றனர். உடலை வலிவு பெறச்செய்து அதாவது காயசித்தி செய்து அதனால் மறுமலர்ச்சி உண்டாக்கி கால வரம்பின்றி சாவைத் தவிர்த்து உலகில் வாழலாம்; அல்லது உடலை சூக்குமமாக்கி பிரணவ தேகமாக்கி, ஞான தேகம் பெற்று பேரொளியில் கலந்து ஆனந்த மயத்தில் நிறைவு பெறலாமென்கின்றனர். இதுவே மாற்றிப் பிறப்பதாம்.

இவ்விரண்டினுள் சாவு நீங்கிய நிலையில், சித்தர்கள் இவ்வுலகில் தங்களால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஏதேனுமிருந்தாலொழிய தூல உடலுடன் இவ்வுலகிடை வாழ்வார்களேயல்லாமல் இரண்டாவதாக சொல்லப்பட்ட கடவுள் தன்மையை யடைவதையே விரும்புவார்கள்.

ஆகம உபநிஷத்துக்களின் கருத்துகளுக்கு ஏற்றவாறு மறுபிறப்பு உண்டென்பதை சித்தர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் தூல உடலை மாற்றி மறுமலர்ச்சியடையச் செய்த வனுக்கே மேற்கூறிய நிலைகள் எய்து மென்றும் இயற்கைக்கு கடனான மரணத்தில் மோட்ச முண்டென்பவனுக்கு விடுதலை கிடையாதென்றும் கூறுகிறார்கள். இவ்வித மறுமலர்ச்சி பெற்று வாழ்பவர்கள் இருக்கிறார்களாவென்னும் கேள்வி நம்முள் உதிக்கிறது.

நம் நாட்டிலேயே சாவைத்தவிர்த்த ரிஷிகளும், முனிவர்களும் பலர் உள்ளனரென்பதை அறிந்தவர்களுக்கு மேற்படி கேள்வி உதிக்காது. ஆகவே பிறந்தோரெல்லாம் இறந்தே தீரவேண்டுமென்னும் மொழி தவறு என்பது நாம் உணரவேண்டியுள்ளது.

சித்தர்களின் கருத்துப்படி எவ்வளவு புனிதமான பிறப்பு எய்தினும், இறப்பின் பிடியில் அகப்பட்டால் பிறப்பு இறப்பென்னும் சுழலில் சிக்கி சுழன்று கொண்டேயிருத்தல் வேண்டும்.

இருந்திருந் தேகமெல்லா மிறந்தபின் சவமேயாச்சு
திருந்திட நின்ற நந்திதிரும்பியும் பிறப்பானப்பா
பொருந்திடும் ஞானமின்றிப் போனவர் பிறப்பாரென்பார்
வருந்திடு மறிவின் வித்தை மாயத்தை காணுர்தானே

மாயத்தைக்கண்ட சித்தர்மதியதைப் பெருக்கிக்கொண்டு
காயத்திலிருக்கும்போது கர்த்தனைக்கலந்து கொள்வார்
நேயத்தை விட்டபோது நேர்சிவந்தன்னிற் சேரார்
மாயத்தைக்கண்டு சூட்சவாசியில் வாழுவாரே

—(சுப்பிரமணியர் ஞானம்)

என்பதை அறிக.

உடம்பின் மறுமலர்ச்சியால்தான் மரணத்தைத் தவிர்க்க முடியும். இயேசுநாதர் வான் நோக்கி கிளம்பிச்

சென்றதாக கூறப்படுவது ஒரு உண்மை சித்தனின் அடையாளமாகும். அதைப்போன்றே வள்ளலாரும் பூட்டிய அறையிலிருந்து மறைந்தார்.

இதற்கு மாறான கருத்துள்ளவர்களின் கூற்றையும் நாம் கவனிக்கற்பாலது, இவர்களில் பெரும்பாலோர் சித்தர்கள் போலவே மறுபிறப்பை ஒத்துக்கொள்பவர்களே. ஆனால் பிறந்தவன் மரணத்தினின்று தப்பிக்க முடியாதென்றும், பிறப்பு இல்லாவிடில் இறப்பு இல்லையாகையால் சாகாதிருக்க வேண்டுமாயின், பிறவாதிருக்க வேண்டுமென்று வாதம் செய்கிறார்கள். ஆனால் நம் முயற்சியின்றியே, நாம் பிறவி எடுக்கிறோமே, அதை எப்படி தவிர்ப்பது என்று கேட்டோமானால் அதற்கு அர்த்தமற்ற விளக்கங்களே வெளிவருகிறது. ஆண் பெண் சேர்க்கை யென்னும் பிறப்பின் வேரை அறுத்து உலகத்திலிருந்து பிறப்பை ஒழித்து சாவென்னும் பயங்கரத்திலிருந்து விடுவிக்கவும் முற்படமாட்டார்கள். ஆனால் அதற்கு மாறாக அவர்கள் உற்பத்தியில் அதிகமான வேகம் கொண்டவர்களென்றே சொல்ல வேண்டியுள்ளது. இன உறவினால் மறுபிறப்பை அடைந்து ஆத்ம ஞானத்தையடைந்து பிறகு உடலைவிட்டு இறப்பதே மறுபிறவி எடுக்காதிருக்க வழி என்றும் சொல்லுகின்றனர். அதாவது ஒருவன் எவ்வளவு ஞானவானாயினும், அந்த ஜன்மமே அவனுக்கு கடைசி ஜன்மமாயினும் அவன் மறுபிறப்பு எடுக்காதிருக்க செத்துத் தானாக வேண்டுமென்று சொல்கின்றனர்.

ஆனால் இவ்வித முக்திநிலை இவ்வுலகத்தோர் காணக்கூடியதல்ல.

இக்கருத்துக்குமாறாக உண்மை ஞானமடைந்தவனுக்கு தூல உடல் இல்லையாகையால் அவனுக்கு இறப்பில்லை, பிறப்புமில்லையென்று அறிஞர்களாகிய சித்தர்கள்

சொல்கின்றனர். இறந்தபிறகு சாவில்லாத ஓர் நிலை ஒருவன் அடைகிறுனென்னும் வாதம் சித்தர்களால் முழுக்க முழுக்க புறக்கணிக்கப்பட்டதாகும். காரணம், ஒரு உடல் பிணமாக விழும்போது அதனுள்ளிருக்கும் உயிர் முன் கூட்டியே வேறொரு உடலை பற்றிக்கொள்கிறதென்றும், இறந்தபிறகு மறு உடலில்லாமல் செய்துகொள்வதென்னும் வாதம் வீண்வாதமென்றும், பொருளற்றதென்றும் சொல்கின்றனர்.

உலக அனுபவப்படி முதலில் பிறப்பில்லாவிடில் சாவில்லை. ஆனால் இதற்கு மாறாக சாவில்லாவிடில் முன் பிறப்பு இருந்திருக்க முடியாதென்னும் கருத்து சரியில்லை. ஏனெனில் ஜீவன் முக்தனாய்துக்கும் உடம்புடன் வாழ்ந்து பரமுக்தனாய் மறையும் சித்தனுக்கு சாவில்லாவிடினும் பிறப்பு இருந்திருக்கிறது. அன்றியும், இறந்தோரெல்லாம் பிறந்தவர்களாதலால், பிறந்தோரெல்லாம் இறப்பவர்களே வென்னும் வாதம் தவறானதாகும்.

இப்பிறவியிலேயே ஒருவன் மறுபிறவி அடையாத ஜீவன் முக்தனானாலும் பிறவி எடுத்த காரணத்தால் இறந்து படவேண்டுமென்று வைதீகர்கள் சொல்கிறார்கள். அவன் இப்பிறப்பில் செய்த சாதனைகள் சாவிற்குப்பிறகு முக்தியடைய உதவும் என்றும் சொல்வர். சுத்த சித்த மார்க்கத்தின்படி அப்படிப்பட்டவன் முக்தனல்ல. சீவன் முக்தி ஒருவன் அடைவதென்பது இவ்வுடம்பு இருக்கும்போதே தான். அப்படிப்பட்டவனுக்கு மற்றொரு பிறவி இவ்வுடமை மட்டுமல்ல; நிச்சயமாக இவ்வுடம்பு இறவாநிலை அடைவதேயாகும்.

ஏனெனில் முத்தியடைந்தவன் உடலும் உயிரும் பிரிக்கமுடியாதவாறு இணைந்திருக்கும். அவன் உடல் மற்ற சீவராசிகளைப்போல் கஷ்டநஷ்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகும். அவன் தன் உடலை அமிலமாக்கிக் கொண்

டவன்; உடலை அமர தேகமாக்கிக்கொள்ளும் இரகசிய உபதேசத்தை தன் குருவிடம் பெற்றவன். அவன் இவ்வுலகத்தில் அதீதமானதுக்கும் உடம்புடன் இருந்து பிறகு வெட்டவெளியில் கலந்து ஆனந்தமயத்தையடைவான். உடலை பிணமாகவிட்டு பிறகு முக்தியடைவதே வழியென்று சொல்பவன், மேலே நாம் சொன்ன விடுதலையடைந்து ஆத்ம ஆனந்தத்தை பெறும் நிலையை அறிந்து கொள்ள முடியாது. சித்தர்கள் கருத்தில் ஒருவன் எவ்வளவு பெரியவனாயிருப்பினும் பிணமாக அவன் உடலை துறந்தவன் முக்தனாக முடியாததாம்.

நடைப்பிணங்களை மாமேதையென்றும், பேரறிஞனென்றும், ஞானியென்றும், மகானென்றும், மகாவீரனென்றும், அவர்கள் சாவினால் உலகத்துக்கு ஈடுசெய்யமுடியாத நஷ்டமுண்டாகிவிட்டதென்றும் பேசும் போலிகள், கபடதாரிகள், மேற்சொன்ன விருதுகளின் உண்மைப் பொருளை அறியா முடர்களென்று சித்தர்கள் சொல்வாராயினர்.

ஒரு உண்மை முக்தன் உண்மை சித்தனாவான். அவன் மரணத்தை வெளிப்படையாக வென்றவன். பிறப்பு இறப்பு என்னும் துலத்திலிருந்து விடுபட்டவனே உண்மை முக்தியடைந்தவனாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இறக்கும் முன்னரே ஒருவனுக்கு மற்றொரு உடலில் வாசனை ஏற்பட்டு விடுகிறதென்பர். ஏனெனில் உயிர் புது உடம்பின் பற்றுதலான பிறகே பழைய உடம்பை விடுகிறது. தூல உடலால் காப்பாற்றப்பட்ட உயிர் தற்போது காவல் செய்யும் தூல உடம்பு காலகதியால் விழும் போலிருந்தால் தன்காவலுக்கு மற்றொரு தூல தேகத்தைத் தேடிக்கொள்ளாதிருக்காது.

அசுத்த பொருளுக்கு என்றும் அழிவு உண்டு. சுத்தமானதற்கு அழிவில்லை. அசுத்தமான தூலத்தை அமிலமாக்கி அமிலமாகவிருக்கும் சூக்குமத்தில் தூலத்தை

இணைக்கும் தந்திரத்தை அறிந்து கொள்ள ஓர் உண்மை முக்தனின் உதவி அவசியமாகும். இதைத்தான் திருமூலர் உடம்பைவளர்க்கும் உபாயமறிந்தேனென்கிறார்; அதோடு நில்லாமல் உயிரையும் வளர்த்தேனென்கிறார். உடம்பொடுயிரிடை நட்பரியாதார் நாய்க்கு ஒப்பாவர் என்கிறார்.

உடம்பின் அசுத்தமாயை எவ்வளவு அழுக்கற்ற தாயினும் அதன் இயற்கையான அழிவை தவிர்க்க முடியாது; மரணத்துக்குட்பட்டேயாக வேண்டும். ஆனால் அப்படிப்பட்டவனுக்கு மறுபிறப்புகள் பல இல்லாமல் உண்மையான சித்தமார்க்க முக்தனை அடையத் தூண்டி சாவைத்தவிர்க்கும் வழியைக் காட்டுமென்க.

அசுத்தமாயை சுத்தமாயை நிலையை அடைந்ததும் மரணம் தவிர்க்கப்படுகிறது.

இவ்வித அழிவற்ற உடலை “பிரணவதனு” என்பர்; பிரணவ தேக மென்பர். அப்படிப்பட்ட உடல் தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் தகுதியாகிறது. பிரணவ தேகமுள்ளவனை ஜீவன் முக்தனென்றும் சொல்வர். இப்படிப்பட்டவன் அசுத்த மாயை நிறைந்த இவ்வுலகத்திலும், சுத்தமான தேவ உலகிலும் தொடர்புள்ளவனாவான்; ஆனால் அவனுக்கு இவ்வுலக வாசனை சிறிது காலமே. ஏனெனில் அவன் நிரந்தரமான ஆத்ம விடுதலைப் பெற உள்ளவன். இந்த பரமுக்த விடுதலை நிலையில் அதிசுத்தமான ஒளிவீசும் உடலுடன் (ஞானதேகம்) இவ்வுலகத்தின் தொடர்பை முழுவதும் விட்டுவிடுகிறான். இவ்வுலகில் ஆத்ம ஞான மார்க்கத்தில் சாதனை புரிவோருக்கு உதவுவதற்காக அவ்வித முக்தன் பிரணவ தனுவுடன் இருப்பதுண்டு. அது முடிந்ததும் தன் உடலுடன் பட்டப்புகலில் வெட்டவெளியில் கலந்து மறைந்து விடுகிறான்.

மனித உடல் சுத்தியாகி புதியதொரு சரீரமாக மாறி சுத்தமான உயிருடன் கலந்தவுடன் சாவு தவிர்க்கப்படுகிறது. உடலும் உயிரும் வெவ்வேறாக இருக்கும் வரையில் மறுபிறப்புக்கு அந்நிலை வழிதேடும் வகையில் அமைகிறது.

செத்தவன் சாகா நிலையடைகிறுனென்று சொல்வது மடமை. உயிர் என்பது மரணமற்றது. எப்போதும் அது சாகாது. உடலை விட்டுப் போன உயிர் சாகா நிலை அதாவது முத்தி அடைகிறதென்பது மூரண்பாடான பேச்சு. ஆகவே உடலை அமிலமாக்கி உயிருடன் பிணைத்து ஒன்றாக்கி மறுமுறை இரண்டும் பிரியாத வண்ணம் அதாவது மரணத்தை தவிர்ப்பதே சித்தமுறையாம்; உண்மை முக்தி நிலையாம்.

பாவத்தின் பரிசு மரணம். மரணம் ஓர் சோதனையென்கிறார் வள்ளலார். மரணமடைந்தவன் பாவ புண்ணியம் என்னும் இருவினைக்குட்பட்டவனாகும். அவ்விரு வினையையும் அனுபவிக்க அவன் உயிர் மற்றொரு உடலைப் பற்றியேயாக வேண்டும். அப்படியிருக்க இறந்து பட்டவன் மோட்சமடைகிறுனென்னும் கூற்று விவேகமற்றது.

ஆகவே மரணமற்ற நிலையையடைய சில சாதனங்கள் அவசியமாகின்றன. அந்த சாதனங்கள் யாவை? எப்படிச் செய்வது?

ஆசையற்ற இடமே அத்துவைதம். உலக இன்பதுன்பங்களிலுள்ள ஆசாபாசங்கள் அற்றுப்போக கற்பம் உண்ணவேண்டும். உடலை அமிலமாக்கின் இருள் தேகமான இவ் உடலிலுள்ள அழுக்குகள் வெளியேற்றப்பட்டு ஜீவ அணுக்கள் கட்டுப்படுகின்றன. புத்தம் புதிதான சீவ அணுக்கள் உடலில் பரவுகின்றன; மனம் தெய்வீகத்தில் திசை திரும்புகிறது. அசுத்த உடலினால் அதாவது இருள் தேகத்தினால் நவதுவாரங்கள்,

கபத்தினால் முடப்பட்டு, தசவாயு தன்னிலையில் இயங்காது மனோசஞ்சலங்களை உண்டாக்குவதல்லாமல் ஆசாபாசங்களில் ஆசையைத் தூண்டி சுததுக்கங்களை அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. சுத்த சரீரமுடையவர்களுக்கு இவ்வித சலனங்கள் உண்டாகாது. ஒருக்கால் பூர்வ வாசனையால் உண்டானாலும் ஒரு நிமிடத்தில் தன் உண்மை நிலையை உணர்ந்துவிடுகிறான். தன்னைத்தான் உணர்ந்து ஆசாபாசங்களில் தடுக்கி விழமாட்டான். அப்படிப்பட்டவன் எப்போதும் சிவமோனத்தில் லயிக்கிறான். அக்காரணத்தால் ஜீவ அணுக்கள் தெய்வீகத் தன்மையடைகிறது. தான் நினைத்த காரியம் முடிகிறது. தேகம் பல மாறுதல்கள் அடைந்து பிரணவ தேகமடைந்து ஞான தேகம் பெற்று ஞான சித்தியடைகிறான். ஒருவனுக்கு ஞான தேகம் கிட்டினால் ஞான சித்தி கிட்டுவது சுலபமாகிறது. வெறும் லோகோ ஞான முடையவன் அல்லது சாஸ்திர ஞானமுடையவன் மிருகங்களைப் போல் பசி, பிணி, முப்பு, மரணம், மறுபிறப்பு முதலிய சுழலில் சிக்கி அவதியுறுகிறான். மரணத்தைக் கொல்லும் சக்தி அவனுக்கில்லை; மரணம் அவனைக் கொல்கிறது. எவ்வித சித்தியும் அவன் பெற முடியாமல் சாகிறான்.

அதற்கு மாறாக உடல் அமிலமடைந்தவனுக்கு பல விதமான சித்திகள் தானாகவே உண்டாகின்றன. அஷ்டமா சித்திகளும் பெறுகிறான். உடலின் தோற்றம் முதலில் எல்லோரைப்போல் தோன்றினும் பலவித ஆச்சரியமான மாறுதல்கள் உட்புறத்தில் ஏற்படுகின்றன. வெளித்தோற்றத்திலும் சில மாறுதல்களைக் காணலாம். நரை திரை மாறும், பழைய நகங்கள் கழன்று புதிய நகங்கள் தோன்றும். கைகால்களில் சட்டை கழலும். இம்மாறுதல்கள் உடலில் புத்தம் புதிய சீவ அணுக்களின் இயக்கத்தால் ஆவனவாகும். இம்மாறுதல்கள் கர்ப்பாசயத்தில் நேரும் மாறுதல்கள் போன்றது.

இப்புது அவயவங்களின் உதவியாலும் சுலப சாதனைகளின் உதவியாலும் தூலம் துக்குமத்திலும், துக்குமம் அதி துக்குமத்திலும் ஒன்றிலொன்று அடங்கி லயிக்கும். அழியும் உடலை அழியாததாக செய்யும் வழி அசாதாரணமானதும் இரகசியமானதுமாகும். இதனால் உடற்கூறுகள் சுத்தியாகி, தம் இயற்கைத் தொழில்களிலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபட்டு உலகப் பொருள்கள் எதுவும் தேவையற்றதாகிவிடும். இவ்வித மாறுதல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அடைந்து அவன் உடல் பார்வைக்கு தூலமாய் தோன்றினும் நிழல் விழாது; அவன் கால்கள் பூமியில் படாது. ஸ்பரிசத்துக்கும் அப்பாற்பட்டதாகிவிடும். கடைசி நிலையில் பாமர மக்களின் கண்களுக்குப் புலப்படாத ஆதித்க்கும தேகமாகிவிடுகிறது.

ஒருவன் ஜீவன் முக்தனாகி விட்டானென்றும், மறுபிறப்பில்லையென்றும், அதே சமயத்தில் அவன் செத்துத் தானாக வேண்டுமென்றும், பாமர மக்கள் சொல்லும் கூற்று மடமையாகும். இப்படிப்பட்டவர்கள் “உண்மையை அறிந்துகொள்ள முற்படாமல் மனோசாந்திக்காக அதாவது மரணத்துக்கேற்ற வேதாந்தம் சித்தாந்தங்களை வகுத்துக் கொண்டவர்களாவரென்று சொல்லவேண்டியுள்ளது. மரணமற்ற நிலையை அடைந்தாலொழிய, விடுதலையென்பது வெகுதூரமாகும். விடுதலையடைந்த சித்தன் தன் தூல உடலுடன் மறுமுறையும் தோன்றக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவன். அகத்தியர் அவ்விதம் தோன்றியவரென்பது நூல்கள் மூலம் அறியலாம்.

உயிர் உடலின் உதவியின்றி வாழ முடியாது. ஒரு உடலை விடுமுன் மற்றொரு உடலை பற்றித் தானாக வேண்டும். அதேபோல் உடல் உயிரின்றி வாழமுடியாது. ஆகவே ஒரு உடல் விட்டு மற்றொரு புதிய உடலைப் பிடித்து பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் கொடுமைகளை இடையறுது அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் இப்போதுள்ள உடலையே

அமிலமாக்கி சுகதுக்கங்களை ஒழித்துக் கட்டுவது அறிவாளி செய்யும் காரியமல்லவா? உயிர் எப்பொழுதுமே புதியதோர் உடலைப் பற்றிக் கொள்ளும் சுபாவம் உடையது. அழிவற்ற உடலை அடையும்போதுதான் அச்சுபாவம் அழிகிறது. ரூபம் இருந்தால்தான் உயிர் தன் சுபாவங்களை வெளிப்படுத்த இயலும். ஆகவே ரூபமற்ற உயிர் உயிரில்லாத உயிராக இருக்கவேண்டும். இந்நிலை மடமையும் பொருளற்றதுமாகும்.

உயிர் மற்றொரு உன்னதமான உடலை அடைய வேண்டிய அவசியம் இருந்தாலொழிய, புதிய உடலைத் தேடி அலையாமல் கையில் கிடைத்த உடலிலேயே நிரந்தரமாக மரணமற்று தங்கிவிடுவதே உண்மை முக்திநிலையாகும். சரியான முயற்சினால் இது சித்திக்கும். சாவை வெல்லாமல் முக்தியடைவேனென்று ஒருவன் சொல்வானால் அவன் தன்னைத்தான் ஏமாற்றிக் கொள்பவனாவான்.

சாவினால் மறுபிறப்பு உண்டாகிறது ஆனால் பிறப்பினால் சாவைத் தவிர்க்கும் வழிவகைகள் உண்டு; சரியான பாதையில் முயற்சித்தால் சித்திக்கும்.

சாமவேதத்தைச் சார்ந்த பிரம்மஜாபாலமென்னும் உபநிஷத்தில் பின்பகுதியில் சாகாக் கலையினால் உடல் மாற்றம் செய்து அடையும் முக்திநிலையைப் பற்றியும் அதற்கு வழிவகைகளும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். சுத்தமார்க்கத்தைக் கூறும் முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்துகளில் முன்பகுதி பின்பகுதியென்று பிரிக்கப்பட்டு பின்பகுதி செயல் முறையை விளக்குவதால் அதை சுத்த மார்க்கத்தின் வழிவந்த சீடர்கள் தவிற மற்றவர்க்கு புரியாவண்ணம் சிலேடை மொழியில் வைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. இவைகள் நான்கு வேதங்களுக்குட்பட்டதாயினும் இம் முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்துகளும் தனிவழியில் பங்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கீழ்கண்ட உபநிஷத்துக்கள் சித்தமார்க்கத்தை தெளிவுபடுத்துபவையாகும். ரிக்வேதத்தில், ஸ்ரீருத்ரம், பிருஹதாரண்யக, ஸ்வேதஸ்வதார, கைவல்ய, காலாக்னி, கதாவல்லி, காத்யாயன, பிரம்ம, என்பனவாகும்.

சாமவேதத்தில் :—பிரம்மஜாபால, தேஜோபிந்து, வரியாயின, போதாயனீய, ஆஸ்வலாயனீய, சாமக்யாயனீய, வஜீராயனீய, செளங்கிய—என்னும் உபநிஷத்துகளாகும்.

யஜுர்வேதத்தில் :—நாராயணஹம்ஸ, பரமஹம்ஸ, பாஸ்கர, பிரம்மபிந்து, அருண்ஜீய, அமிர்தபிந்து, பாவபஞ்ச—என்னும் உபநிஷத்துகளாகும்.

அதர்வவேதத்தில் :—சிவசங்கல்ப, சிரவண, பராக, கிம்புருஷீய, முண்டக, மாண்டுக, முண்டிர, மௌண்டிர, என்னும் உபநிஷத்துகளாகும்.

சுருங்கக் கூறில் அதிக மகத்துவமும் ஆத்மஞானமுமடங்கிய உபநிஷத்துக்களிலிருந்து ஆகமங்களின் உயர்ந்த உண்மைகள் மாறுபட்டவை யல்லவென்பதே சுத்தமார்க்க சித்தர்களின் நம்பிக்கையாகும்.

—: O :—

மருந்து

அத்தியாயம் 2

“தவிர்க்க முடியாததைத் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்,” “ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு,” பிறந்தவன் இறந்துதானாகவேண்டும், என்றெல்லாம் பாமரமக்கள் பேசிக்கொள்வது எல்லோரும் அறிந்ததே. இதற்கு காரணம் “சாகாக்கலை” யென்பதொன்றுண்டென்பது பலருக்கு ஓரணுவளவு கூடத் தெரியாது. கேள்விப்பட்டதும் கிடையாது. அப்படி ஓர் கலை உள்ளதென்று கேள்விப்பட்டவர்கள் கூட அது சித்தர்களுத்தான் உகந்ததெனவும் அதேதோ ஜாலவித்தையென்றும் எண்ணி சாகா நிலையைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்காமல் விடுகின்றனர்.

தவிர, வைதீகர்கள், வேதாந்திகள் எனப்படுவோரும் மேடைகளில், தாங்கள் எழுதும் நூல்களில் சாகும் வேதாந்தத்தைத்தான் பேசுவர்; எழுதுவர். உடலைப் பிணமாக விட்டு உயிர் நீங்கிய பிறகுதான் முக்திநிலை அடையலாம் என்பது அவர்களின் சித்தாந்தம். இவர்களின் வாதம் சித்தர்களின் கருத்துக்கு புறம்பானது மல்லாமல் முழுமுடத்தனமாகும்:

மேல்நாட்டு அறிஞர்களான ஸாக்ரடீஸ், பார்சல்செஸ், ஹெர்மஸ், பேசில் வாலன்டைன், அரிஸ்டாடல் முதலியவர்கள் சாகாக்கலையைப்பற்றி எழுதியுள்ளனர். அவர்களில் பார்சல்செஸ் என்பவர் சாகா நிலையை அடைந்தவர். இவர்களின் நூல்களோடு இந்நூலை ஒப்பிட்டால் இது அற்பமாகத் தோன்று மென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவர்களைக் காட்டிலும் எனக்கு தனிப்பட்ட வாய்ப்பு

ஒன்று உண்டு. தமிழ் மொழியில் இச் சாகாக்கலையைப் பற்றி சித்தர்கள் எழுதிவைத்த புதைப்பொருள்களில் புதைப்பொருளெனப்படும் நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வதில் எனக்குள்ள வாய்ப்புதான்.

இந்நூலில் காணும் சில அழுத்தம் திருத்தமான கருத்துக்கள் என்னுடையவையல்ல; எல்லாம் சித்தர்களின் கருத்துக்கள். இந்நூலில் மேநாட்டு அறிஞர்கள், நம் நாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துக்களை என் அறிவிற்கெட்டிய அளவில் சுருக்கமாக எழுதியுள்ளேன். நான் நீதித்துறையில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்று சொற்ப உபகாரசம்பளம் பெறுபவன். வெகு சிலரே விரும்பி வாங்கி படிக்கக்கூடிய இவ்வித நூலை வெளியிட்டு அடையும் நஷ்டத்தை தாங்கக்கூடியவனல்ல. ஆயினும் யாராயினும் ஒருவர் இந்நூலால் நன்மையடைவார்களேயாயின் சாகாக்கலையைப்பற்றி மக்களிடையே பரப்பவேண்டுமென்ற என் தீவிர குறிக்கோள் பயனடைந்து விட்டதென்னும் மகிழ்ச்சியை என் பொருள் நஷ்டத்துக்கு ஈடுகட்டிக் கொள்வேன்.

நம் நாட்டு மருத்துவத்தில் சிறுவயதிலிருந்து எனக்கு கவர்ச்சியுண்டு. கடுமையான சரும நோய்கள், வயிற்றுக்கோளாறுகள் முதலியவைகளை வியக்கத்தக்க அளவில் தீர்க்கும் சில நாட்டு மருத்துவர்களை சிறு வயதிலிருந்தே பார்த்து வந்துள்ளேன். இவ்வித மருத்துவர்களில் என் அன்னையும் ஒருவர். இக்கவர்ச்சி நாளடைவில் இம் மருந்தில் ஆராய்ச்சி செய்ய வாய்ப்பை ஊக்குவித்தது.

நம் நாட்டு மருத்துவத்தில் சித்த, ஆயுர்வேதா, யுனானி என மூன்று வகைகளுண்டு. சித்த வைத்தியம் தமிழ் மொழியில் சித்தர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் பயங்கர நிலைகளிலிருந்து தப்பிக்கும் வழிவகைகளை சித்தர்கள் வகுத்தனர். ஆயுர்வேதம் வட மொழியில் எழுதப்பட்டதாகும். அதுவும் ஓரளவுக்கு

சாகாக்கலையை பிரதானமாகக் கொண்டதாகும். முன்னு வதான யுனானி மருத்துவம் உருதுமொழியில் எழுதப்பட்டது. மொகலாயர் இந்நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்தபோது அரேபியா நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்து ஹகீம்களினால் எழுதப்பட்ட மருத்துவமாகும். தமிழன் என்ற காரணத்தால் நான் தமிழ் மொழியிலுள்ள சித்தர் கலையைப் பற்ற வேண்டிய வாய்ப்பேற்பட்டது.

உண்மை முக்தி நிலையென்னும் சாகாக்கலை ஆண்டவன் அருள் பெற்றவர்க்கே வாய்க்குமென்க. தன் அடியார்களுக்கென ஆக்கிப் படைத்த அமிர்தம் ஒன்று உண்டு. ராமலிங்க அடிகள் அதை அமுதமென்றும், தெய்வ மருந்தென்றும் சொல்லியுள்ளார். இவ்வமிர்தத்தை உண்டவனுடைய உடலும் உயிரும் பிணைக்கப்பட்டு சாகா நிலையை அவன் அடைகிறான். இந்நிலை அடைந்த குரு ஒருவனுக்குக் கிடைத்தால் சாவை எளிதில் அகற்றி விடலாம். ஒவ்வொரு மனிதனும் சாவைத் தவிர்ப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டுமென்பது சித்தர்களின் அவா.

மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் இவ்வமுதத்தை வேதாந்தக் கல் (Philosopher's stone) என்கின்றனர். இதை தெய்வீக நீர் என்றும் சொல்வர். இதை சாப்பிடின் காலவரம்பின்றி சாவை தவிர்க்கலாமென்று சொல்கின்றனர். இப் பெரியார்களின் உயர்ந்த மொழிகளும் நம் நாட்டு சித்தர்களின் மொழிகளும் என்னை இக் கலையில் ஆராய்ச்சி செய்யத் தூண்டிற்று.

சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலம் வரையறுத்து சொல்ல முடியவில்லை. குறிப்பிட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களென்று சொல்வதும் தவறு. ஏனெனில் அவர்கள் எப்போதும் எக்காலமும் வாழ்பவர்கள். மற்றும் அவர்கள் பிறந்த இடம், வாழ்ந்த இடம் முதலியவைகளைப்பற்றி குறிப்புகள்

எழுதவில்லை. ஆனால் நாம் அதற்காக வருந்தவேண்டியதில்லை.

ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் பொன்மொழிகளை சீடர்கள் மூலமாய் ஒலைச் சுவடிகளில் பதித்து வைத்தனர். ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு அவை பயன்படக்கூடிய முறையில் ஆக்கி வைத்தனர்.

நாம் மேலே குறிப்பிட்ட பாரசெல்ஸஸ் என்பவரைப் பற்றி குறிப்பாக அறிய வேண்டியுள்ளது. அவர் ஓர் ஞானசித்தன். அவர் 400 வருடங்களுக்குமுன் ஜெர்மானிய நாட்டில் பிறந்தவர். அவர் போற்றுதற்குரிய ரஸவாதி, மருத்துவர்; பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடை வென்றவர். அவர் ஜெர்மானிய மொழியில் விரிவான நூல்கள் சாகாக் கலையைப்பற்றி எழுதியுள்ளார். நம் நாட்டு அகத்தியர், போகர், திருமுலர், கொங்கணவர் முதலிய சித்தர்களின் கருத்துக்களோடு பாரசெல்ஸஸ் அவர்களின் மொழிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பின் எல்லா நதிகளும் இறுதியில் கடலில் சேருவதுபோல் இவர்கள் யாவரின் மொழிகளும் ஒன்று யிருப்பதைக் காணலாம்.

ஞானி என்பவன் சித்தன். சித்தன் என்பவனே ஞானி. ஆனால் ஞானிக்கும் சித்தனுக்கும் வேறுபாடு செய்வது அவித்தையின் காரணமாகும். மரணத்தைத் தவிர்த்து ஞானசித்தி பெற்றவனே ஞானி; அறிஞன். அதாவது உண்மை நிலையையடைந்தவன். இதேபோல் ஞானி வேறு சீவன் முக்தன் வேறு என்றும் மக்கள் சொல்வது அறியாமையாகும்.

பக்தி, கர்மம், ஞானம் என யோகம் மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நெற்றியில் சமயக்குறி அணிந்து, வேதபுராணங்களை பிறர் காதில் விழும்படி படிப்பது, விக்கிரக ஆராதனை செய்வதுபோன்ற காரியங்களை செய்

பவன் பக்தி யோகியென்றும், மண், பெண், பொன் முதலிய முத்துலத்தில் உழன்றுகொண்டு இருப்பினும் தன் வர்ணத்துக்குறிய (பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்ர என்னும் நான்கு வகை வர்ணங்கள்) சடங்குகளை செய்பவனை கர்மயோகியென்றும்; காவியுடுத்தி, தாடி வளர்த்து, தலையை மழுங்க சிரைத்து, வேத சாத்திரங்களில் கேவலம் சாத்திரஞானம், பெற்றவனை, அல்லது பாமர மக்களை முட்டாள்களாக்கும் தந்திரங்களைக் கற்றவனை ஞானியென்றும், மகான் என்றும் மக்கள் புலம்புவதைப் பார்த்து சித்தர்கள் சிரிக்கலாயினர். [மேற்சொன்ன மூவரும் தன்னைத்தான் ஏமாற்றிக்கொள்பவர்கள்; உண்மையை அறியாத மூடர்கள் என்று முக்தர்கள் சொல்லலாயினர்.

மூடனென்ற குருவப்பா ஆசானென்று
முட்டோடே வந்தவன்போல் மெச்சிக் கொள்வான்
பாடனென்ற பேரைப்போற் படித்துக்கொள்வான்
பண்பில்லாப் பாப்போலே பகர்வான் மட்டை
கேடனென்ற ஏடுகற்ற பெயர்களெல்லாங்
கெதியாக நம்பியவன் கேள்விகேட்டு
நாடனென்ற சிவஞானம் வந்தாப்போலே
நலமாக தர்க்கித்து நடப்பான் பாரே
பாடலென்ற தமிழெல்லாம் பாடம் பண்ணிப்
பசப்பியே ஆண்டியர்கள் படித்துக்கொள்வார்
ஆடலென்ற ஆட்டமெல்லா மாடிக்கொண்டு
அழுக்கறுக்க மாட்டாம லலைந்தார் பாவி
நாடலென்ற சுயவாக்கு சொல்ல மாட்டார்
நான் பெரியோனென்று மெத்த நாட்டஞ்செய்வார்
தேடலென்ற அறிவுவந்தாற் சுயமே சொல்வான்
தெரியாத மூடனைத்தான் குருவென்பாரே.—என்பதைக்

காண்க.

—(சுப்பிரமணியர் சுத்தஞான சைதன்யம்)

பக்தியென்பது ஆண்டவனிடத்தில் சிரத்தையென்று பண்டிதர்கள் விளக்கம் சொல்லுகிறார்கள். சிரத்தை என்பது நாம் மேலே கண்ட கபட நாடகங்களாகவே முடிகின்றன. சாகாநிலையடைந்து ஞானசித்தி பெறுபவனே ஞானியென்று மேலே சொன்னோம். முன்றுவித யோகங்களைக் கொண்டு சாகாநிலையடைந்து ஞானசித்தி பெறுவதே ஓர் அறிஞனுடைய முயற்சியாகும். சாகாக்கலையில் சிரத்தையைப்பதே பக்தியோகம். உண்மை நம்பிக்கை கிடைத்து வுடன் அக் கலையை அடையும் மார்க்கத்தில் ஈடுபடுவதே கர்மயோகம்; கர்மத்தால் சாகா உடலை மாற்றியமைத்துத் துட்சுமமாக்கி ஞானதேகம் பெற்று ஞானசித்தியடைவதே ஞானயோகம்.

யோகம் என்றால் ஒன்றுடன் மற்றொன்றை சேர்ப்பதாகும். அவ்விரண்டு என்ன? உடல், உயிர். உடலையும் உயிரையும் பிணைப்பதே யோகம்; பிறகு அதை துட்சுமமாக்கி மெய் என்னும் வெட்டவெளியில் கலப்பதே யோகத்தின் முடிவு.

வைதீகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து, வைதீகர்கள் மேடைப் பேச்சுகளைக் கேட்டு, புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலிய கட்டுக்கதைகளைப் படித்து, வைதீகத்திலேயே ஊறிப் போயிருக்கும் நமக்கு சித்தர்கள் சொல்லும் உண்மை முக்திநிலை ஏதோ சீட்டுக் கவிதைபோல் தோன்றுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இந் நூலில் சொல்லப்பட்ட சுத்த சித்த சன்மார்க்கம் ஒரு கைக்கெட்டாத தனிப்பட்ட மார்க்கமல்ல. இதுவே மெய்ப்பொருளை அறிவிக்கும் உண்மை வழி. மஹரிஷிகள், முனிவர்கள், முக்தர்கள் எனப்படுவோரெல்லாம் இம் மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்களே. அவர்களே ஞானசித்தர்கள் என்பதை வாசகர்கள் மனதில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

கோரமான மரணத்தை யடைபவனையும் ஞானியென்று உலகோர் போற்றுவது அறிவீனமாகும். சாஸ்திர ஞானம், லௌகிக ஞானம் பேரளவுக்கு பெற்றவனாயினும் அவன் செத்தால் ஞானியல்ல. அவன் பெயர் பிணம்.

உடம்பை குருவின் உதவியால் மறுமலர்ச்சியடையச் செய்து காலவரம்பின்றி சாவைத் தடுத்து உலகத்தோடொத்து வாழலாம். சாதாரணமாய் முக்தி நிலையடையப் பாடுபடும் விவேகிகளுக்கு வழிகாட்டுவதற்காகவே இவ்வுலகத்திடை சித்தர்கள் சஞ்சரிப்பர். முக்திநிலையடைந்த பின்னும் அவர்கள் எங்கும் போய்விடவில்லை. தாங்கள் உலகத்துக்கு செய்யவேண்டிய நன்மைகள் ஏதேனுமிருப்பின் அம்முக்தர்கள் இச்சாமாத்திரத்தில் காரியானுகூலத்திற்குத் தகுந்த தூல ரூபத்தை அமைத்துக்கொள்வர். அந் நிலையையே அவதாரம் என்று மக்கள் சொல்வர். சாவின்பின் மோட்சம் என்று வைதீக மார்க்கத்தவர்களின் கூற்று உண்மை முக்திநிலை தெரிந்தவர்களுக்கு கேலிக் கூத்தென்பது விளங்கும். மோட்சமென்பது ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவிடம் போய் ஐக்கியமாவதென்று வைதீகர்கள் சொல்கின்றனர் உடலைவிட்டு வெளியேறிய சீவாத்மா, தன் வினைகளை பூர்த்தி செய்துகொள்ள மறு உடலை எடுத்தாக வேண்டிய நிமித்தயமிருக்கும்போது அது பரமாத்மா வென்னும் வெட்டவெளியில் எப்படி கலக்க முடியும்.

செத்தவர்கள் வைகுண்ட பதவி அடைந்தனர், கைலாய பதவி அடைந்தனர் என்று மக்கள் பிதற்றுவதெல்லாம் உபசார வார்த்தைகளேயாகும். வைகுண்டம் கைலாயம் என்ற இடங்களில் சிம்மாசனத்தில் யாரோ ஒருவர் அமர்ந்துகொண்டிருப்பதுபோலும், அவர் திருவடியை செத்தோர் போய் அடைவரென்றும் மக்கள் மொழியின்படி பொருள்படுகிறது. அங்கு உட்கார்ந்

திருப்பவர் யார்? நாராயணன் என்றும் சிவன் என்றும் சினிமாக்களிலும், நாடகங்களிலும் அட்டைப் படங்களிலும் பார்க்கும் வேடதாரிகளின் உருவங்கள் போன்ற தென பாமர மக்கள் கருதுகின்றனர். இவ்வித மாயையென்னும் பிரமையை நீக்கவேண்டும். அருபியாயிருப்பதல்லவோ பரம்பொருள்! கற்பனை உருவங்களை கடவுளென்று வணங்குவதால் சித்தர்கள் சொல்லும் உண்மை முக்திநிலையின் விளிம்பையும் தொட முடியாது. பாமர மக்களுக்கு இந்நிலை விளங்காதென்பதற்காகவே, பெரியோர்கள் உருவங்களை அமைத்து வணங்கச் சொல்லி தெய்வீகத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளும்படி மக்களுக்கு கோவில்களும், தீர்த்தங்களும் அமைத்தனர். ஆனால் விசாரம்செய்து மேலோங்கிச் செல்லும் சாதகனுக்கு அவைகளெல்லாம் பயன்படாதென்பது உண்மை முக்திநிலை அறிந்தோர்க்கு விளங்கும். ஆலய வழிபாடு ஓர் அளவுக்கு அவசியமாக விருப்பினும் அது தான் முடிவு என்ற கருத்தை மக்களிடமிருந்து மெள்ள மெள்ள அகற்றவேண்டும்.

சாகா நிலையடைந்த சித்தர்களைப்பற்றி மேலே நாம் குறிப்பாகப் பார்த்தோம். தமிழ் நாட்டில் அகத்தியர், நந்தீசர், திருமூலர், கருவூரர். கொங்கணவர் என பதினெண் சித்தர்களை மூல சித்தர்களென்பர். இவர்களிடமிருந்து சாகாக் கலையைக் கற்ற உத்தமர்கள் அநேகருண்டு. வடநாட்டில் நவநாத சித்தர்களென்றும் அவர்களுக்கு நவகோடி சீடர்கள் உண்டென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

மேல் நாட்டவர்களில் இந்நிலை யடைந்தவர்கள் பலர் இருந்திருப்பினும், இப்பொழுதிருப்பினும் நமக்கு தெரியக் கூடிய அளவில் இருப்பவர் மகான் பார்சஸ்ஸ் என்பவரே. இவர்கள் யாவருமே தங்கள் உச்ச நிலைக்கு தக்கவர்களை மேலேற்றும் முயற்சியில் இருப்பவர்களே. பச்சள்

நலனுக்காக தூல உடலுடன் சிலகாலம் வாழ்வரென் பதைப் பற்றியும் மேலே சொன்னோம்.

மிருகங்களைப்போல் அறிதான மனிதப் பிறப்பெடுத்த வர்களும் உண்டு, உறங்கி, மக்களைப் பெற்று சாவதை நோக்கி சித்தர்கள் மிகவும் வருந்துகிறார்களென்பதை அவர்கள் பாடல்களிலிருந்து அறிகிறோம். ஐயோ! இறந்துவிடப் போகிறீர்களே! வாருங்கள், வாருங்கள்; உண்மை நெறியைக் காட்டுகிறோமென்று அறைகூவுகின்றனர்.

அத்தகைய சித்தர்களில் ஒருவர் 134 வருடங்களுக்கு முன் 19-வது நூற்றாண்டில், நம் பாட்டனார் காலத்தில் வாழ்ந்தார். அவருக்கு வள்ளலார் என்னும் புனைப்பெயர் உண்டு. அவர் பெயர் ராமலிங்கம். அவர் தென் இந்தியாவில், தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் மருதூர் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்து, பிறகு வடலூர் என்னும் சிற்றூரில் வசித்து (1823-1874) மறைந்தவர். அவர் வாழ்க்கை வரலாறு நமக்குத் தெளிவாய் கிடைத்திருப்பினும், அது ஓர் எளிமையான வாழ்க்கையாகவே தோன்றும். அவர் லௌகிக வாழ்க்கையில் வியப்பும் குறிப்பிடத்தக்கதுமான சம்பவங்கள் ஒன்றுமேயில்லையென்று சொல்லலாம். சிறுவயதிலிருந்தே தெய்வீகத்தில் ஈடுபாடு கொண்டதினால் அம்மார்க்கத்தில் அவர் அடைந்த அனுபவ நிலைகள்தான் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் மரணமிலாப் பெரு வாழ்வு பெற்று ஞானசித்தியடைந்து பூட்டிய அறையிலிருந்து மறைந்தாரென்பதைக் காட்டிலும் வியப்பான நிகழ்ச்சி உலகத்தில் வேறெதுவாக இருக்க முடியும்.

அவர் இயற்றிய பாடல்களுக்கு “அருட்பா” என்பர். பல்லாயிரக்கணக்கான பாடல்கள் நிறைந்தது. பல பாடல்கள் அச்சில் வராதவை. அருட்பாவை மக்கள் மிக்க உற்சாகத்துடன் படிப்பர். ஆனால் அவர் அடைந்த நிலையைப் பற்றி சிந்திப்பவர்கள் வெகு சிலரே.

இவரைப் போன்ற மகான்கள் மேல்நாட்டிலும் உண்டு. முன்குறிப்பிட்ட மகான் பார்சல்ஸெஸ் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவர் நூல்களில் சில பகுதிகளை “யோலந்தியா கோம்” என்ற ஒரு அமெரிக்கர் ஜெர்மானிய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். அதில் அம்மகானைப் பற்றி தன் முகவுரையில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியுள்ளார்.

“பாரசெல்ஸஸ் பெரியதொரு விருந்துண்டபின் அன்னரின் விரோதிகள் மலை உச்சியிலிருந்து அவரை உருட்டித் தள்ளிவிட்டதினால் இறந்துவிட்டாரென்னும் ஒரு கதை உண்டு. குடிபோதையில் அவர் மாடியிலிருந்து விழுந்து இறந்தார் என்பது மற்றொன்று. அவர் வைரக் கற்களை இழைத்து தின்று அவ்விஷத்தால் இறந்தாரென்பது மற்றொன்று. இதற்கு மாறாக அவர் சாகா நிலையடைந்து அமரத்துவம் அடைந்தார் என்று மற்றொரு சாரார் சொல்வர்.

இவைகளில் அவர் சாகா நிலையடைந்தவரென்பது தான் உண்மை. அவர் வாழ்க்கையை அறிந்தோர்களுக்கு அவர் நூல்களைப் படித்தோருக்கு பின் சொன்ன கூற்றே உண்மையென்பது விளங்கும். அவர் வகுத்துக் கொண்ட ஒழுக்கம், மற்ற லௌகீக நியதிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட தாயினும் பல எதிர்ப்புகளிடையே தன் நிலையை விட்டுக் கொடுக்காதவர். அவர் ஓர் மருத்துவ நிபுணர். ஒரு வேளை மருந்தைக் கொடுத்து பல நோய்களைத் தவிடு பொடியாக்க வல்லவர். பட்டம் பெற்ற மருத்துவர்கள் அவர் செய்யும் வியக்கத்தக்க மருத்துவத்தை பாராட்டாது பொருமையினால் கூட்டம் சேர்ந்து அவரை நாடு கடத்தினர். தங்களுடைய வருமானத்தில் அவர்களுக்கு குறிக் கோளே தவிற நோயாளியின் உடல் உயிரல்ல என்று பாரசெல்ஸஸ் மருத்துவர்களைத் தாக்கினார்.

பாவிகளே! நீங்கள் காய்ந்துசருகாகி விழுந்து விடுவீர்கள். ஆனால் நான் பசுந்துளிக்களை விட்டுக் கொண்டே

யிருப்பேனென்றார். அவர் உடலை மாற்றியமைக்கும் கலையில் வல்லவர். எப்போதும் பசுமரம் போல் அன்றும் இன்றும் உயிருடன் நம்முடனிருக்கிறார். ஆனால் அவர் தக்கோர் கண்களுக்கே புலப்படுவர் என்று மேற்சொன்ன யாகோமி எழுதியுள்ளார்.

இந்த உண்மை, ராமலிங்க அடிகளார் வாழ்க்கையில் பார்க்கலாம். தூல தேகமில்லா நிலையெய்தி அவர் நிழல் கீழேவிழாமற்போய்விட்டது. மக்காள்! நான் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பெற்றுவிட்டேன்; நீங்களும் வாருங்கள்; வழி காட்டுகிறேனென்று அறை கூவினார். சாவைத் தடுத்து சிரஞ்சீவியாக வாழலாம்; ஞான சித்தியடைந்தபின் செத்தோர்களையும் எழுப்பலாமென்றார். வேதங்கள் சாகாக்கலையைப் பற்றி பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தும், அது பண்டிதர்களுக்கு விளங்காப் பொருளாக உள்ளமையால் உண்மை நிலை அறியாத குருடர்களுக்கு குருடன் வழிகாட்டுவது போல் சாஸ்திரங்கள் படிக்கும் பண்டிதர்கள் மேடைகளில் பேசி வருகிறார்கள்.

உண்மை வழியை காட்டுகிறேனென்று சொன்ன ராமலிங்கரையும் இவ்வுலகோர் புறக்கணித்தார்கள். மிகவும் வெறுப்புற்றவராய் “ஐயோ! நான் கடையைத் திறந்து வைத்தேன்; வாங்குவோரில்லை; முடிவிட்டேனென்று சொல்லி மறைந்தார்.

மகான் பாரசெல்ஸஸ் முடிவைப் பற்றிய கதைகளைப் போலவே ராமலிங்கர் முடிவைப் பற்றியும் பலவகைக் கட்டுக் கதைகள் பறவின. அவர் கொலை செய்யப்பட்டாரென்று ஒரு சிலரும், தற்கொலை செய்து கொண்டாரென்று பலரும் உண்மை நிலையறியா பாமரர்கள் பொய் முட்டைகளை அவிழ்த்தனர். அவர் பிரணவ தேகம் பெற்று ஞான தேகம் ரகசியமாகப் பெற்று சித்தியடைந்தவரென்பது அவர்களுக்கு விளங்காதல்லவா. கொலை

படவும், தற்கொலை செய்து கொள்ளவும் அவருக்கு தூல தேகம் கிடையாதே! அவர் உடல் காற்று மயமாயிருந்த தால் கத்தியால் வெட்டினால் காற்றில் வெட்டுவது போலாகும்.

கொலை, தற்கொலையென்ற வதந்திகள் பரவலாகப் பேசப்பட்டதின் காரணமாக அப்பொழுதிருந்த தென் ஆற்காடு மாவட்ட கலெக்டர் (ஆங்கிலேயர்) உயர்தர போலீஸ் அதிகாரிகளுடன் வடலூர் சென்று தீர விசாரித்து அவ்வித வதந்திகள் ஆதாரமற்றதென்றும், ராமலிங்கர் இறப்பும், பிறப்பும் தவிர்த்த மகானென்றும் நிச்சயித்து அவ்விதமே அம்மாவட்ட கெஜட்டில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ராமலிங்கர் சாதி, சமயம். மதங்களையும் அதனால் விளைந்த மூட நம்பிக்கைகளையும் கடுமையாகத் தாக்கினார். கடவுள் அருள் பெற எல்லா சீவராசிகளிடத்தும் அன்பும், தயவும் காட்ட வேண்டுமென்று உபதேசித்தார். சமரச சன்மார்க்கமே சாகா நெறியென்றார். சாகா நிலைப் பெற்றவனே சன்மார்க்கியென்றார்.

மகான் பாரசெல்ஸஸும் வகுப்பு வாதங்களை கண்டித்தார். மதம், சமயம் முதலியவைகளிலுள்ள தத்துவங்களை மாத்திரம் அவர் ஆதரித்தார். மருத்துவர்களின் ஆணவம், ஆடம்பரம் முதலியவைகளை தாக்குவதன்றி கிருஸ்துவ குருமார்களையும் தாக்கினார். அறம், ஏழ்மை, தயை நிறம் பியது கிருஸ்துவ மதமே தவிர கிருஸ்துவ ஆலயங்களில் செய்யும் ஆடம்பரமான கிரியைகளல்ல என்று ஓயாது பிரசாரம் செய்தார்.

லோபிகளான தனவந்தர்கள் தங்கள் பணத்தை மது வுக்கும், வேசியர்க்கும் இறைப்பார்களே தவிர பசிப் பிணியில் வாடும் ஒருவனுக்கு ஒருபிடி அன்னமும் கொடார்

களென்று ராமலிங்கர் வருத்தத்துடன் பாடுகிறார். சடங்குகள், சமயக் கோட்பாடுகள் யாவையும், அவைகளை ஆதரிக்கும் சாத்திரங்களையும் தாக்கினார். அவ்வித சாத்திரங்களை குப்பையில் போட்டு எருவாக்கி புஞ்சையில் போடுவதே நல்லதென்றார்.

தமிழ்மொழிக்கு தந்தையென்று சொல்லப்படும் அகத்திய முனிவர் சொல்கிறார். மனிதப் பிறவி அறிதானது. ஆனால் இறந்துபட்டால் அது எதற்கு உதவும் என்கிறார். மனிதன் இவ்வுடலுடன் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் வாழலாம். பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவரான திருமூலர் மூவாயிரம் வருடங்கள் தூலத்துடன் இருந்தாரென்பது மேலே சொன்னோம்.

சாகாக் கல்வி விட்டு மற்ற கல்வி கற்று என்ன பயனென்கின்றனர் சித்தர்கள். ஏன் அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிகிறீர்கள். காசி, ராமேஸ்வரம் சென்று நீங்கள் கண்ட பலனென்ன; கடவுளைக் கண்டீர்களாவென்று கேட்கிறார் குதம்பை சித்தர். இருந்த இடத்திலிருந்தே அமரத்வம் பெறலாமென்கிறார்.

இயேசு ஒரு ஞானசித்தர், இறந்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கும் சக்தி வாய்ந்தவர். கல்லறையில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட லாசரையை பல நாட்களுக்குப் பிறகு கல்லறையை நெருங்கி “லாசரஸ், எழுந்து வா,” என்றதும் அவர் எழுந்து வந்தார். தூல தேகமற்ற ஏசுவை சிலுவையில் ஏற்றி ஆணிகள் அடித்தனரென்பது பொருத்தமற்ற கூற்றாகத் தோன்றுகிறது. இறந்தவரை எழுப்பக் கூடிய சித்தனை கொன்றார்களென்றும் அவர் இறந்துபட்டாரென்று சொல்வதும் அவர் அடைந்த நிலைக்கு முரண்பாடானது. கிருஸ்துவ வேதமான பைபிலில் காணும் மொழிகளைத் தாக்குவதாகவோ. ஏதோ ஓர் சர்ச்சையை

எழுப்புவதாகவோ யாரும் கருதத் தேவையில்லை. இயேசு இறந்தாரென்னும் வார்த்தையை அகற்றவேண்டும். சாகா நிலையடைந்தவரை செத்தாரென்பது மடமையென்பதே என் கருத்து.

மக்கள் பாவத்தைத் துடைக்க சிலுவையில் உயிர் துறந்தாரென்பதும் பொருளற்ற கூற்றாகும். தன் சாவினால் பாவிகள் எப்படி புனிதமாவார்கள். அவர் திரிகால ஞானி. தான் செத்தாலும், கடவுளென்பவர் செத்தாலும் உலகத்தில் பாவிகள் கூட்டம் நிரம்பி வழியுமே தவிர குறையாது. ஏசுநாதர் காலத்தில் இருந்த பாவிகளைவிட அவர் மறைந்த பிறகு கொடும்பாவிகள் உலகத்தில் அதிகமாகிவிட்டனர். யுத்தத்தின் பேரால் அவரைப் பின்பற்றும் மதத்தவர்கள் செய்த கொலைகள் எண்ணி முடியுமா? ஒரு துரோகமும் நினைக்காத குழந்தைகளையும் பெண்களையும் அணுகுண்டுகளினால் லட்சக்கணக்கில் ஒரு நிமிடத்தில் ஹிரோஷிமாவில் கொன்று குவித்தது எப்படி மறக்க முடியும். இன்றும் என்றும் இவ்வித கொலைகள் தொடர்ந்து நடக்குமென்பதில் நாம் ஐயம் கொள்ள வேண்டியதில்லை. இவ்வித கடின சித்தமுடையவர்கள் இவ்வுலகம் உள்ளவரை பிறப்பார்களென்று ஏசுநாதர் அறியாரா? பாவத்தின் பரிசு மரணம். சாகிறவன் பாவி. ஏசுநாதர் சாவதற்கு ஓர் பாவியா? செத்து பிறகு உயிர்த்தெழுந்தாரென்பது முக்கியமல்ல. பாவம் செய்யாதீர்கள்; என்னைப் போன்றே நீங்களும் சாகா நிலை பெறலாமென்று சொன்ன இயேசு இறந்துபட்டாரா? இதை ஆழ்ந்து சிந்திக்கற்பாலது.

மகான் ஆதிசங்கரர் சாகவில்லை. அவர் கொள்கைக்கு அத்வைதம் என அவர் நாமம் சூட்டவில்லை. ஆனால் வேதாந்திகளென்போர் அவர் மொழிகளுக்கு அத்வைத நியாயம் எனப் பெயரிட்டனர். மேலும் அவர் கற்பனை உருவத்திற்கு காஷாயம் உடுத்தினர். காஷாயம் உடுப்பது

வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு என்றும், வீண் வேஷமென்றும் அவர் கண்டித்தார். இலக்கணம் படித்துக்கொண்டு காலத்தை வீணாக்கும் பண்டிதர்களைப் பார்த்து வருந்தினார். சாதி, மதங்களை வெறுத்தார்; அதற்காக மக்கள் அவரை சாதி பிரஷ்டம் செய்தனர். அவர் தாய் இறந்தபோது சுவத்தை தூக்கவும் ஆள் இல்லாமல் தானே தோளின் மேல் தூக்கிக் கொண்டு போனார். இவர் அஷ்டமா சித்தி களைப் பெற்றவர்; கூடுவிட்டு கூடு பாய்ந்தவர். ஆகவே இவரும் ஓர் ஞானசித்தர் என்பதை அறிகிறோம். ஆனால் அவரால் நிறுவப்பட்டதென்னும் மடங்களில் பலர் மடாதிபதிகளாக இருந்து இறந்துபோனார்கள். ஒருவராவது அவர் அடைந்த சாகா நிலையைப் பற்றி சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை.

இறந்தோரை எழுப்பக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவர்களில் சம்பந்தரும் ஒருவர். இறந்து எறிக்கப்பட்ட பெண்ணின் எலும்பைத் தொட்டு அங்கம் பூம்பாவையாக எழுச்செய்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றி சைவ சமயநூல்களிலும் காணப்படுகிறது.

ஆகவே சாவைத் தவிர்த்து முக்தி பெறுவதே உண்மை நிலையென்பதை நாம் ஒருவாறு உணருகிறோம்.

ஆங்கில அகராதியில் வேதாந்தி (Philosopher) என்னும் பதத்துக்கு வேதாந்தக்கல் (Philosopher stone) அதாவது மட்ட உலோகங்களைத் தங்கமாக்கும் தெய்வ மருந்தை அறிந்தவன் என்று பொருள் சொல்லப்பட்டுள்ளது. வேறெந்த மொழியிலும் இவ்வகைப் பொருத்தமான பொருள் வேதாந்திக்கு சொல்லியிருக்க முடியாதென நினைக்கிறேன். தங்கமாக்கும் ரசவாத மருந்தைச் செய்து அதைக் கொண்டு, ரசத்தைத் தங்கமாக்கி பெண்டு

பிள்ளைகளுக்கு தங்கக் கட்டிகள் விட்டுப் போகிற வனை வேதாந்தியென்று எந்த முட்டாளும் சொல்ல மாட்டான். ரசவாத மருந்தை அம்மேதாவிகள் தங்கள் உடலை அமிலமாக்குவதற்காக பயன்படுத்தியவர்களென்பதை அறிதல் வேண்டும். ஆகவே உடலை அமிலமாக்க முயற்சி செய்பவனைக் கூட மேற்படி அகராதியில் வேதாந்தி எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படியிருக்க நான்கு புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு வன்மையாய் பேசக் கற்றுக் கொண்டு, அழகான மொழியில் புத்தகங்கள் எழுதுவோரையெல்லாம் மகானென்றும் வேதாந்தியென்றும் சொல்வது விவேகமற்ற கூற்றாகும்.

————:———:———

மரணத்தைத் தவிர்க்கும் மருந்து

அத்தியாயம் 3

இம்மருந்தை ரசவாத மருந்தென்றும் சொல்லலாம். இம்மருந்து தெய்வீகமானது. தேவர்களுக்கும் கிட்டாதது. ஆனால் மனிதர்கள் கையில் அகப்படக்கூடியது; இதை காயக்கற்பம் என்றும் சொல்வர். மருந்து என்பது பிணிகளை நீக்கக்கூடியது. மனிதன் பிணிகளால் இறக்கிறான். அசம்பாவிதமான மரணங்கள் தனிப்பட்டது. மனிதர்களுக்கு 4448 வியாதிகள் உண்டாகிற தென்றும், அவைகளை நீக்க சொற்ப செலவில் முலிகைகள், உப்புகள், பாஷாணங்கள் முதலிய மருந்துகளை சித்தர்கள் வகுத்துள்ளனர். பிணிகளை நீக்கக்கூடிய மருந்துகளுக்கு குருமருந்து சேர்ந்தால் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு பயன் தரும் என்றும் அக்குரு மருந்தே கற்ப மருந்தென்றும் சித்தர்கள் சொல்லலாயினர். முதலில் குருமருந்தை முடித்துக் கொண்டு மற்ற மருந்துகளைத் துணை மருந்தாக உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்வர். இக்குரு மருந்தே ரசவாத சித்தியையளிக்கக்கூடியது. அதுவே உடலை அமிலமாக்கி நித்திய தேகமாக்கவல்லதாம்.

கட்டுதிட்டமான உடலைப் பார்த்தால் காயக் கற்பம் சாப்பிட்ட உடல் போலுள்ளதென பாமர மக்களும் சொல்வதை நாம் கேட்டுள்ளோம். ஆகவே ஒருவன் நல்ல மருத்துவனாக விளங்க வேண்டுமாயின் இக் குருமருந்தை அறியவேண்டுமென்று பார்செல்ஸஸ் உள்பட எல்லா சித்தர்களும் சொல்வாராயினர்.

சித்தர்கள் தேகங்களை ஐவகையாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை இருள்தேகம், மருள்தேகம், சுத்ததேகம், பிரணவ

தேகம், ஞானதேகம் என்பனவாகும். இதைப்பற்றி ஆசிரியர் எழுதியுள்ள சித்தர் மெய்ப்பொருளென்னும் நூலில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இருள்தேகத்தை அமிலமாக்கி ஞான தேகமடைய மேற்சொன்ன தெய்வ மருந்தென்னும் கற்பம் வேண்டும். இம்மருந்து உடலையும் உயிரையும் பிணைத்து ஐக்கியப்படுத்திவிடுகிறது. இம்மருந்துக்கு சித்தர்கள் “முப்பு” எனப் பெயர் சூட்டினர், இதையே ஆங்கிலத்தில் வேதாந்தக்கல் (Philosopher's stone) என்பர். தமிழ் நாட்டு சித்தர்கள் இந்த முப்புவை பல பரிபாஷைப் பெயர்களைக்கொண்டு அழைக்கின்றனர். அவைகளின் விவரம் ஆசிரியர் எழுதியுள்ள “முப்பு” என்னும் நூலில் விரிவாய் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அப்பரிபாஷைப் பெயர்களில் எட்டிரண்டு என்னும் இரண்டு எழுத்துக்களையே குறிப்பாக சித்தர்கள் சொல்லியுள்ளனர். எட்டிரண்டின் பொருளை அறியாதவன் விவேகமற்றவனென்று சொல்வர். “முப்பு” என்னும் பொருள் இந்த எட்டிரண்டு என்னும் அ-உ-வில் அடங்கியுள்ளதாம். இதையே அகர உகரம் என்று சொல்வர்.

உண்மை வைத்தியன் வைத்தியத்துக்கெனப் பிறந்தவன். கல்லூரிகளில் பட்டம் பெற்றவன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வைத்தியம் செய்பவனாகும். ஏதோ ஒருசிலர் அதற்கு விலக்காகலாம். இப் பட்டதாரிகளிடையே பொருமையும் மடமையும் நிறைந்திருப்பதால் மற்றொரு சகா வைத்தியனுக்கு புகழ் வருவதைத் தடுக்க ஒரு நோயாளியைக் கொல்லவும் தயங்காவினென்று மகான் பார் செல்ஸஸ் சொல்கிறார். ஓர் மருத்துவன் ரசவாதம், சோதிடம், வான சாஸ்திரம் அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டுமென்றும், அவைகளுக்கும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தை யுடையவனாயிருக்கவேண்டுமென்றும் பார்சல்செஸ் சொல்கிறார்.

மருத்துவமென்பது மிக்க கவனத்துடனும், கடவுளிடம் அதிக பயத்துடனும் செய்யவேண்டியதொரு கலையென்றும், கடவுளிடத்தில் அச்சமில்லாதவன், கொலை, களவுக்கு அஞ்சாதவனாயிருப்பானாகையால் நோயாளிக்கும் தீங்கு விளைவிக்க அஞ்சமாட்டானென்று பாரசுல் செஸ் கூறுகிறார். நோயாளிக்கு ஓர் மருத்துவன் கடவுளுடைய பிரதி நிதியாவான்.

பாரசுல்சஸ் அவர்களின் கருத்தின்படி நோயால் ஒரு மனிதன் மரணம் அடைய வேண்டியதில்லை. எல்லா நோய்களையும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் குணமாக்கி விடலாமென்று சொல்கிறார். அதற்கு, மேற்சொன்ன முப்பு என்னும் குரு மருந்தை தண்டாயுதமாய் கையில் ஏந்தியவனாயிருத்தல் வேண்டும். உடலிலுள்ள எல்லாப் பிணிகள் நீங்கும்போதே தேகம் அமிலமடைகிறது; அதாவது சுத்த மடைகிறதென்பதாம். இந்த சுத்த தேகம் ஆயுளை நீட்டவல்லது. மெய்ஞ்ஞானமடைய வழிவகுக்கிறது.

—:O:—

ரசவாதமென்பது உண்மைதானா?

(அத்தியாயம் 4)

பாதரசத்தை தங்கமாக்குவதே ரசவாதமென்பது. மற்ற உலோகங்களான இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி, நாகம், வங்கம் முதலியவைகளையும் தங்கமாக்க வல்லவர்கள் சித்தர்கள். ஆயினும் ரசத்தை தங்கமாக மாற்றுவதே உயர்ந்த கலை. இதற்கு குருமருந்து என்னும் முப்பு வேண்டும். இந்த முப்பு உருகிய உலோகங்களில் பட்ட உடனே 10½ மாற்று தங்கமாகிவிடும். இம் மருந்தைப் பற்றி விரிவாக ஆசிரியர் எழுதிய “முப்பு குரு”, “அமுத கலசம்”, என்னும் நூல்களை பார்க்கத்தக்கது.

இக் குரு மருந்தைக்கொண்டு தங்கம் செய்வது சித்தர்களின் குறிக்கோளல்ல வென்றும், அதைக்கொண்டு உடலை துக்குமமாக்கி ஞானசித்தியடைவதே அவர்கள் முடிவென்பதையும் மேலே சொல்லியுள்ளது.

மண்தோன்றி, மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்து அறிவாளிகள், பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடைத் தவிர்க்க வெகு பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து இக் குருமருந்தை, அமிர்தத்தை, ஆண்டவன் அருளால் கண்டுபிடித்தனர். எளிமையான மூலிகைகளைக்கொண்டும் பசி, பிணி, மூப்பைத் தவிர்க்கக் கண்டுகொண்டார்கள். அவைகளைக்கொண்டே மரணத்தைத் தள்ளிப் போட்டனர். ஆனால் அதோடு நிறைவுபெற்றார்களில்லை. உடலையும் உயிரையும் நிறந்தரமாக இணைத்து சாகா உடலைப் பெற முயற்சித்தனர். அதில் வெற்றி கண்டனர்.

ஆயினும் இவ்வமிர்தம் என்பது எதனால் செய்யப் படுவது? அதை எப்படி தயார்செய்வது என்ற கேள்விகளுக்கு சித்தர்கள் எல்லோரும் பதில் அளித்துள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் வெகு பிரயாசையுடன் கண்டுபிடித்த அம்மருந்தை பரிபாஷைகளில் சொல்லி மறைத்துவிட்டனர். நாம் அதைப் படிக்கும்போது ஏதோ புரிவதுபோலிருக்கும். புத்தகத்தை மூடிவிட்டு இது ஏதாயிருக்கலாமென்று சிந்தித்தோமானால் மூளை குழம்பிப்போகும். இம்மருந்து சாகா நிலையைக் கொடுக்கவல்லதாகையால் அவிவேகிகளுக்கும், துன்மார்க்கருக்கும் எட்டக் கூடாதென்னும் கருத்தினால்தான் பரிபாஷையில் மறைத்து வைத்தோமென்று சித்தர்கள் சொல்கின்றனர். ஏனெனில் துன்மார்க்கர்கள் கையில் இது அகப்பட்டால் அதை தீயவழிகளில் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு இன்னல்கள் உண்டாக்குவரென்றனர். நம் நாட்டு சித்தர்கள் எழுதியது போலவே மேனாட்டு அறிஞர்களும் பரிபாஷையில் எழுதி மறைத்து வைத்தனர். உதாரணமாக அதன் சொருபத்தை விளக்கும்போது “நாதவிந்து கலாதிநமோநமோ; வேத மந்த்ர சொருபா நமோநமோ”, என்ற வேத மந்த்ர சொருபமாயிருக்கக்கூடிய பொருள் நாதவிந்தால் கலக்கப்பட்டதென்றனர். நூற்றுக்கணக்கான பெயர்களால் அதை அழைக்கலாயினர்.

இங்கு என் சொந்த அனுபவத்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். சித்தர்கள் நூல்களில் பலவற்றை படித்துப்படித்து உண்மைப் பொருளை அறிய முயற்சித்தேன். ஆனால் அவ் வறிஞர்களின் பரிபாஷையைப் புரிந்து கொள்ள போதிய அறிவு பற்றாமை, கடவுள் அருள் கிட்டாமையினால் முடியாமற் போயிற்று. இதற்காக முப்பது வருடங்களில் பல இரவுகளை இவ்வாராய்ச்சியில் தூக்கமின்றி கழித்திருப்பேன். முடிவில் இந்நூல்களை இனிமேல் படிப்பதில்

எள்ளளவும் பயனில்லை; சித்தர்கள் ஏமாற்றும் ஜால வித்தைக்காரர்களென முடிவு செய்தேன். ஆனால் என் மனதில் ஏதோ ஒன்று இவ்வாராய்ச்சியை விடவேண்டாமென்று தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

நான் வயதின் காரணமாக மூப்படைந்து வந்தேன். நோய்கள் வெளிப்படையாக தோன்றாவிடினும், மருத்துவன் என்ற முறையில் தீய பொருள்கள் உடம்பில் சேருவதை உணர்ந்தேன். சோர்வு துவங்கிற்று. இளமையில் என் வலிமையை துன்மார்க்கத்தில் விரையும் செய்துள்ளேன். ஆனால் அது மிக்க குறுகிய காலமே. மருத்துவனானதால் அவ்வப்போது மூலிகை மருந்துகளை உண்டு அச்சிறு பிணிகளை தவிர்த்து வந்தேன். ஆயினும் உடலை நீட்டி உயிரை வளர்த்து சித்தர்கள் சொல்லும் சுத்த தேகத்தையடைய இரவும் பகலும் பிரார்த்தனை செய்து வந்தேன்.

ரசத்தையும், மட்ட உலோகங்களையும் தங்கமாக மாற்றும் மருந்தே கற்பத்துக்கும் பயனளிப்பதென மேலே கண்டோம். ஆனால் அப்படி தங்கமாக்கும் மனிதனை நாம் கண்டதில்லையே? சொல்லப்போனால் தங்கம் செய்து தருகிறேனென்று மக்களை ஏமாற்றும் போலி சாமியார்கள் களைப்பற்றியே கேள்விப்பட்டுள்ளோம்; சிலர் பார்த்தும் இருக்கிறோம். அப்படி சில மக்களை ஏமாற்றி பணத்தையும் பெண்ணையும் பறித்துக் கொண்டு போன சாமியார்கள் களைப் பற்றி செய்தித்தாள்களிலும் படித்திருக்கிறோம். நானும் இக்காரணங்களினால் இக்கலையில் நம்பிக்கையற்றிருந்தேன். ஆனால் சித்தர்கள் சொன்ன மருந்துகளைச் செய்து பார்த்ததுமல்லாமல், பிணிகளை நீக்க அவைகளை கொடுத்தும் வியக்கத்தக்க பலனைக் கண்டுள்ளேன். சித்தர்கள் சொன்ன மருத்துவப் பகுதியில் ஆழ்ந்த நம்பிக்

கையிருந்தது. ஆனால் அவர்கள் சொல்லும் ரசவாதப் பகுதியில் நம்பிக்கை இல்லாமலிருந்தது.

ஆயினும் இவ்வித நம்பிக்கையற்ற நிலையை ஒரே நொடியில் ஒரு சாது 1951ம் வருடத்தில் சிதறடித்துவிட்டார். அவர் என் கண்முன் பாதரசத்தை தங்கமாக மாற்றியதைக் கண்டதும் என் முரணான கருத்துக்கள் நிலைகுலைந்து போயிற்று. அதோடன்றி பணத்தின் மேலிருந்த ஆசை அன்றோடு அழிந்துவிட்டது. இவ்வளவு எளிமையில் தங்கம் செய்ய முடியும்போது மனிதர்கள் கேவலம் பொருளுக்காகவும், பதவிக்காகவும் என்னென்ன பாபங்கள் செய்கிறார்கள்; இது கேவலம்; மிக்க கேவலம்; என்று உள்ளூர ஏதோ சொல்லிற்று. ஆனால் அந்த சாது உபயோகித்த மருந்து உடலுயிரை நீட்டும் மருந்தென்பதை அப்போது உணராமல் போய்விட்டேன்.

சித்திரை மாதம் பெளர்ணமி நாள். அன்றே நான் ரசவாதக் கலையைப் பார்த்தது. அன்றிரவு அந்த சாது என்னை வீட்டின் மொட்டை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். நடு இரவு. கையில் ஏதோ ஒரு பொருளை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இதோ பார் என்றார்; இது தான் அகரம் என்றார். இது ஓர் உபதேசமென்பதை நான் அப்போது உணரவில்லை. எல்லாமே எனக்கு குழப்பம். ஊமையைப் போல் பார்த்து நின்றேன். அதோடு அவ் வத்தியாயம் முடிந்துவிட்டது. அந்த சாது புதுச்சேரியில் 40 ஆண்டுகளாக ஒரு தோட்டத்தில் பழைய வீட்டில் வசித்து வந்தார். அது ஓர் முஸ்லிமிற்கு சொந்தமானது. வாடகையின்றி வசித்து வந்தார். உப்பில்லாமல் பொங்கல் சாப்பிடுவார். இரவெல்லாம் ஏதோ எழுதிக் கொண்டும் படித்துக்கொண்டுமிருப்பார்.

நான் நீதிபதியாயிருந்ததால் ஊருக்கு ஊர் மாற்றப் பட்டு அச்சாதுவின் தொடர்பு இல்லாமற் போய்விட்டது. அவருடன் தொடர்பு கொள்ளவேண்டுமென்ற அவாவும் போதிய அளவில் இல்லாமலிருந்தது. அவர் 1951ம் வருடம் எனக்குக் காட்டிய பொருளைப்பற்றி நான் பிறகு சிந்தித்ததுமில்லை. பல வருடங்களுக்கு பின்தான் அவர் எனக்கு காட்டியது ஓர் முக்கியமான உபதேசமென்பதை உணர்ந்தேன். இதோடு இங்கு நிறுத்திக்கொண்டு அமுதம் என்ற கற்பத்தைப் பற்றி ஓரளவுக்கு ஆராய் வோம்.

——: O :——

அமுதம்

அத்தியாயம் 5

ரசவாதம் உண்மையா, பொய்யா என்னும் ஐயங்கள் எனக்கு தீர்ந்துவிட்டது. ஆனால் நரம்பு, எலும்பு, தோல், முதலியவைகளினால் ஆக்கப்பட்ட இவ்வுடல் எப்படி மறுமலர்ச்சியடையக்கூடும்? நரை, திரை மாறும்; உடல் கற்தூணாகும் என்ற மொழிகளில் எனக்கு எள்ளளவும் நம்பிக்கையில்லை. வயது முதிர் முதிர் உடலில் உள்ள சீவ அணுக்கள் பழுதுபட்டு, முதுமை, நரை, திரை, மூப்பு வருகிறது. அவ்வித சீவ அணுக்களை எப்படி உயிர்ப்பிப்பது என்ற ஐயப்பாடுகள் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய் ஒங்கி வந்தன. உடல் அமுதத்தால் மாறுபாடு அடையும்போது பழைய நகங்கள் கழன்று விழும், சட்டைகள் கழலும், கண்கள் ஒளிபெறும், பற்களெல்லாம் விழுந்து புதிய பற்கள் முளைக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதெல்லாம் நம்பத்தகுந்த விஷயங்களல்ல என்ற முடிவுடன் இருந்தேன். அப்படி மாறுபாடடைந்த மனிதன் நாம் யாரையும் கண்டதில்லை. ஆனால் காணாததெல்லாம் நம்ப முடியாதென்று சொல்வதும் மடமையல்லவா? இருப்பினும் மனிதனால் முடியக்கூடியதை நாம் பார்க்காவிட்டாலும் நம்புவோம். சந்திர மண்டலத்திற்குப் போவேனென்று 20 வருடங்களுக்கு முன் ஒருவன் சொல்லியிருந்தானேயானால் அவனை பைத்தியக்கார மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவிடுவோம். ஆனால் அது இன்று முடிந்துவிட்ட நிகழ்ச்சியாகி விட்டதல்லவா?

பலவிதமான கேள்விகளும் பதில்களும் என்னுள் போராடிக் கொண்டிருந்தன. 1969ம் ஆண்டு வரையில்

சாகாக்கலையைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய முயற்சி^{செய்ய} செய்ய வில்லை. ஓய்வுமில்லை. 1969-ம் ஆண்டு வரையில் நீதிபதியாயிருந்து ஓய்வு பெற்றேன். பிறகு இச்சாகாக் கலையைப் பற்றி தீவிரமாக ஆராய்ச்சியில் இறங்கினேன். சாகாக் கலையின் நுணுக்கங்களை ஆராயும்பேர்து அந்த சாது எனக்குச் சொன்ன அகரம் ஓர் உயர்ந்த உபதேசமென்பதை உணர்ந்தேன்.

காய சித்தியென்பது 40 வயதுக்கு மேல் 80 வயது வரையில் செய்யக் கூடுமாயினும் அது மத்திபமென்று சித்தர்கள் சொல்கின்றனர். 40 வயதுக்குள் முடிப்பதே உத்தமம்.

நான் 60 வயது தாண்டிவிட்டேன். “சித்தர்களால் புகழப்பட்ட சாகாமருந்து கிட்டினால் உபயோகிக்க அவா கொண்டேன். அதன்றி அதன் உண்மையை அறிய வேண்டுமென்னும் பேரவா இருந்தது. நாளுக்கு நாள் இவ்வித அவா வளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

ஒரு நாள் புறப்பட்டு புதுச்சேரிக்கு சென்று மேற் சொன்ன சாதுவை தரிசித்தேன், நான் ஓய்வு பெற்று விட்டதால் சாதுவுடன் தங்க அவாவென்று சொன்னேன். நல்லது என்றார். ஆனால் அவர் வாழும் இடம், அவர் உணவு முதலியன சுகத்தில் பழகிய என் போன்றவர்கள் ஒருநாள் கூட தாக்குப் பிடிக்க முடியாது. ஆகவே சென்னைக்கு வந்து என்னுடன் தங்க முடியுமா என்று வினவினேன். வருகிறேனென்று சொல்லி சட்டி, குண்டான். முதலிய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு என் காரில் வந்து சென்னை சேர்ந்தோம்.

ஐந்து மாதங்கள் என்னுடனிருந்தார். கற்பத்தைப் பற்றி அவரிடம் பேசுங்கால், தான் அதை முடித்துவிட்ட

தாகவும் ஆனால் அதை உபயோகிக்க ஆண்டவன் உத் திரவுயில்லை யென்றும் சொல்லி வந்தார். ஓர்விதமான மெழுகைக் காட்டி இதுவே கற்ப மருந்தென்றார். ஓர் இரவு திடீரென என் வீட்டு அறையில் படுத்திருந்தவர் மறு நாள் காலை சித்தியடைந்தார்.

அவர் காட்டிய மருந்து ஒரு சிறிய கண்ணாடிக் குடுவை யில் என் வீட்டு அலமாரியில் இருந்தது. அவர் சித்தி யடைந்த பிறகு “முப்பூ குரு,” “அமுத கலசம்”, என்னும் இரு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டேன். சித்தர்கள் நூல் களிலிருந்து முப்பூவைப்பற்றி நான் சேகரித்த சில மொழி களை அவைகளில் எழுதினேன். கற்பம் சாப்பிடுங்கால் வரும் நோய்கள், அதற்கு பத்தியம் என்பதையெல்லாம் முப்பு குரு நூலில் எழுதியுள்ளேன். அதில் கற்பம் சாப் பிடுங்கால் உப்பு. புளி சாப்பிடக் கூடாதென்றும், இன்னும் பலவித பத்திய உணவுகளைப் பற்றியும், உடலில் கடுமை யான மாறுதல்கள் உண்டாகுமென்றும், எழுதியுள்ளது. உடல் அனலாகும்; புண்ணாகும்; பேதியாகும்; ரத்தம் கழியும்; தொழுநோயின் அறிகுறிகள் காணும், விந்து நீராகும், உடலில் 96 தத்துவங்களும் யுத்தம் செய்யும் என்றெல்லாம் எழுதியுள்ளேன்.

இவைகளை நினைக்கும்போது ஒருபக்கம் பயம். என் தகப்பனார் 65 வது வயதில் மரணமுற்றார். நானும் அவ் வயதை நெருங்கினேன். அலமாரியிலிருக்கும் மருந்து உண்மையிலேயே கற்ப மருந்துதானா; கற்ப மருந்தாயி னும் அதை உண்டு நாம் சமாளிக்கும் வலிமையுள்ளதா வெனும் ஐயப்பாடுகள் என்னை வாட்டின. ஆயினும் மரண பயம் ஒருபக்கம் வாட்டிற்று. தாமதிப்பது கால விரய மாகும்; அம் மருந்தை சாப்பிடாமலிருந்தாலும் சாகப்

போகிறோம் ; சாப்பிட்டுத்தான் இறந்தாலென்னவெனும் முடிவுக்கு வந்தேன்.

சித்தர்களின் மொழிகளில் எனக்கு அசைவற்ற நம்பிக்கையிருந்ததால், அவர்கள் என்னைக்காப்பாற்றுவர் என முடிவுக்கு வந்தேன். அலமாரியிலிருந்த மருந்தை உட்கொள்ள ஆரம்பித்தேன். 5-5-1973 முதல் காலை—மாலை ஒரு குன்றியளவு தேனில் கலந்து சாப்பிட்டேன். 48 நாட்கள் கடந்தன. மருந்தும் முடியும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது ஆனால் உடலில் ஒருவித மாறுதலும் காணவில்லை.

மேல் நாட்டு ஞானிகள் பத்தியத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாவடினும் நம் நாட்டு சித்தர்கள் உப்பு, புளி முதலியவை நீக்கவேண்டுமென்று சொல்லியுள்ளனர்.

நம் நாட்டு வெப்ப தட்ப நிலமையை அனுசரித்தே இப்பத்தியம் சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஆனால் நான் பத்தியம் ஒன்றுமே அனுசரிக்கவில்லை. கடுமையான வெயிலில் சுற்றினேன். புளியினால் ஆக்கப்பட்ட வத்தக் குழம்பு எனக்கு மிகவும் பிரியமானது. இரவில் பிரதிதினமும் சாப்பிடுவேன். இப்படி 52 நாட்கள் கழிந்தன.

ஐம்பத்து மூன்றுநாள் திடீரென உடல் முறுக்க ஆரம்பித்தது. மாலை மணி நான்கு இருக்கும். கோட்டுவாய் விடாமல் வந்துகொண்டிருந்தது. உடனே கடுமையான குளிரும் சுரமும் ஆரம்பித்தது. அதைத் தொடர்ந்து பேதியாக ஆரம்பித்தது. வீடெல்லாம் நாற்றம். அனுபவமில்லாத என் இரு பெண்கள், மாப்பிள்ளை தவிர வேறு வீட்டில் யாரும் சிடையாது. கணக்கற்ற முறைகள் பேதி. என் நிலமை இழந்து விழுந்தேன். இரவெல்லாம் அதே

நிலை. காலை 5-மணிக்கு ஓர் புகழ்பெற்ற தனியார் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டேன். மாலை 4-மணிக்கு என் சுய நினைவு வந்தது. வேறு கட்டிடத்திலிருப்பதை உணர்ந்தேன். மருத்துவமனையென்று சொன்னார்கள்.

சிறு வயதில் ஒருமுறை தொண்டையில் ஆபரேஷனும், ஒரு ஊசியும் அறிந்ததைத் தவிர நான் ஆங்கில மருத்துவமே செய்து கொண்டதில்லை. மருத்துவ மனையில் எனக்கு செலினும், குளுகோசும் ஏற்றப்பட்டு வருவதை நோக்கினேன். உடனே என்னை விட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள் என வற்புறுத்தினேன். ஆனால் என் மக்கள் வற்புறுத்தலின்பேரில் ஐந்து நாட்கள் தங்கி விடு திரும்பினேன். வீடு சேர்ந்து படுக்கையிலேயே ஒரு மாதமிருந்தேன். மலசலத்திற்கு மாத்திரம் ஒருவர் உதவியால் மெள்ள நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தேன். ஒரு மாதம் வரையில் நாள் ஒன்றுக்கு 5, 6 முறைகள் பேதியாகிக்கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் திடீரென ஆசன வாயால் சுமார் மூன்றுபடி ரத்தம் கொட்டிற்று. மறுநாள் உடல் முழுதும் வெளுத்து விட்டது. என் பெற்றோர்கள் ரத்தம் முழுவதும் என் உடலிலிருந்து வெளியேறி விட்டதாக ஓர் உணர்ச்சி, இந்த அளவிலும்கூட நான் இறந்துவிடுவேனென்ற பயம் எனக்கு எள்ளளவும் இல்லாதது ஓர் வியப்புக்குறிய விஷயம்.

ஏனெனில் என் உடலிலிருந்து உயிர்பிரியும் குறிகள் காணப்படவில்லை. உயிர் உடலில் நிலைத்துநிற்பதுபோல் ஒரு உணர்ச்சி. என் உடலை முதல் நாள் சோதித்த டாக்டர்கள் அன்று இரவு கழிந்தால்தான் பிழைப்பாரா இல்லையாவென்று சொல்ல முடியுமென்றனர். அதன் பிறகும் என்னுடைய உடல்நிலையைக் கண்ட என் நண்பர் டாக்டர் S. சௌந்திரபாண்டியன்; M.S. (ஆர்த்தோபெடிக்

சர்ஜன்-ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி) அவர்களுக்கும் என் உயிர் நிலைக்குமென்ற நம்பிக்கையில்லை.

இப்படி ஒரு மாதம் படுக்கையில் கழிந்தது. ஆனால் என் உள்ளங் கைகளிலும், கால்களிலும் தோல் உணர்வற்றுப் போவதைப் பார்த்தேன். நாற்பது நாட்களுக்குப் பிறகு தோல் பட்டையாக உறிய ஆரம்பித்தது. ஒரு சட்டை கழன்றது. பாதங்கள், உள்ளங் கைகள் மிருதுவாக பஞ்சுபோல் ஆகிவிட்டது. கண்ணுக்குத் தெரியாத தொரு தூசின்மேல் கால் வைத்தாலும் அதை உணரக் கூடிய அளவு உண்டாகிவிட்டது. இப்படி ஒருமாதமான பின் கை, கால்களிலுள்ள நகங்களெல்லாம் தேய்ந்து புது நகங்கள் வர ஆரம்பித்தன. பின் ஒரு மாதத்துக்கெல்லாம் எல்லா நகங்களும் கழன்று விழுந்துவிட்டன. நாளுக்கு நாள் உணவைப் பெருக்கி வந்தேன். உப்பை மறுபடியும் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். ஆனால் புளியை அறவே விலக்கி விட்டேன்.

நான் மருத்துவமனையில் இருந்த முன்று நாட்களுக்குள் என் மண்டை, கல்லீரல், நுரையீரல், இருதயம் முதலியன வெல்லாம் புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டது. எல்லாம் தன்னிலையில் இருந்தனவென்று டாக்டர்கள் தங்கள் குறிப்பில் எழுதியுள்ளனர். நோய் இன்னதென கண்டுகொள்ளாத நிலை. ரத்தக் கொதிப்பு 120/80, அதாவது ஓர் வாலிபனுக்கு இருக்கவேண்டிய அளவு. நீர் அதிகமாக இறங்காததால் என் நோய் (Urinary Infection) முத்திரக் கோளாறு என டாக்டர் எழுதி வைத்தார். அதற்குக் காரணம் கட்டுக் கடங்காத பேதியென்பதை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை போலும்.

இந்த சூழ்நிலையில் நான் மேற்படி மருந்து சாப்பிடுவதற்கு முன்னிருந்த என் உடல் நிலையைப்பற்றி சொல்ல

வேண்டிய அவசியமுள்ளது. நான் 1969-ல் ஓய்வுபெற்றேன். 1971-ம் ஆண்டு என் பென்ஷனில் (உபகாரச் ஊதியம்) ஒரு பகுதியை ஒருமிக்க அடைய அரசுக்கு மனு கொடுத்தேன், அரசு நியமித்த ஆங்கில மருத்துவக் குழு முன் என் உடல் பரிசோதனைக்கு நான் ஆளாக வேண்டியிருந்தது. அக்குழு என்னைப் பரிசோதித்து இரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாயுள்ளதென, அதாவது 180/110 உள்ளதெனச் சொன்னார்கள். என் மனு அக்காரணத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அடுத்தாண்டு அதாவது 1972-லும் மற்றொரு முறையும் மனுச்செய்தேன். இரண்டு முறைகளுக்கு மேல் மனு செய்ய முடியாது. மேற்படி மருத்துவர் குழு என்னை பரிசோதனைசெய்து ரத்தக் கொதிப்பு மிக மிக அதிகம் (210/110) என்றதினால் இரண்டாவது மனுவும் முன் மனு கதியை யடைந்தது.

இதற்குப் பின்தான் நான் மேற்படி கற்ப மருந்து சரப்பிட்டேனென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் பிறகு சோதித்த பிரபல டாக்டர்கள் எனக்கு ரத்தக்கொதிப்பைப் பதே கிடையாதென்றும் 120/80, தானுள்ளதென்பதையும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளேன். இதிலிருந்து நாம் அறிவதென்னவெனில் கற்ப மருந்து எல்லா பயங்கர நோய்களையும் பூரண குணமாக்கவல்லதென்பதை அறிகிறோம். 210/110 ஒருவனுக்கு ரத்தக் கொதிப்பு இருந்தால் அவன் காற்றில் மிதப்பவன்போல் நடப்பான். தலை சுற்றும். கைகால்கள் சோர்வுறும். என்றோ ஒருநாள் கைகால்கள் சுவாதீனமற்றுவிடும். ஹிருதயத் துடிப்பு உண்டாகி மரணத்தை உண்டுபண்ணும். அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான நிலைகள் அனுபவிக்கக்கூடிய நிலையை மாற்றி ஓர் வாலிபனின் ரத்த அழுத்தத்திற்கு மாற்றி அமைத்ததென்றால் அது ஓர் தெய்வ மருந்தென்பதில் ஐயமில்லை. ரத்த மின்மையால் வெளுத்துக் காணப்பட்ட என் உடலில் ரத்தம் உண்டாகி ஆரோக்யத்தைப் பெற்றேன்.

கற்பத்தின் விளைவால் உடலில் ஏற்படும் மாறுபாடுகளைப்பற்றி மேலே படித்தோம். பாரசெல்சஸ் மகானும் இம்மருந்து உடல் முழுமையும் சுத்தப்படுத்துவதல்லாமல் நகம், தோல்வரையிலும் தாக்கி அவைகள் கழன்று விழுந்து புதிதாக வளருமென்று சொல்லியுள்ளார். அம்மருந்து ஓர் அமிலமென்கிறார். யேசுநாதர் அது தெய்வீக கெங்கை என்கிறார். ரிக் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட சோமபானம் என்னும் கற்பமருந்து மேற்படி கெங்கைக்கு ஒப்பானதென்று உணருகிறோம்.

நிற்க, என் சொந்த அனுபவத்தை இங்கு குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் நான் சித்தர்கள் நிலையை யடைந்து விட்டேனென்றல்ல. உடல் தூல நிலையிலிருக்கும் வரையில் சாவு ஏற்படக்கூடும். அது வெட்டுப்படலாம்; நீர். நெருப்பு, காற்றுக்கு அடங்கியதாகும். ஆனால் தூக்கும் உடல் இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. சித்த சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டவை முற்றிலும் உண்மையென்பதை எடுத்துக் காட்டவே என் சொந்த அனுபவத்தை எழுதலானேன்; இவ்வித அனுபவம் பெற்றவர்கள் கோடிக்கு ஒருவர் இருக்கலாம். ஏனெனில் சித்தர்கள் மொழியில் எனக்கிருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும், மரணத்துக்கும் அஞ்சாது ஏதோ ஒரு மருந்தை சாப்பிடுவதற்கும் மன உறுதி எல்லோருக்குமே வருவது துர்லபம். ஆகவே காயகற்பம் என்பது முற்றிலும் உண்மை யென்பதை அறிகிறோம்.

கற்பம் எதனால் செய்தது ?

(அத்தியாயம் 6)

இதைப்பற்றி முப்புக்கு, அமுத கலசத்தில் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளமையால் மறுபடியும் அதையே திருப்பி எழுத மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே சுருக்கமாக முடித்துவிடுகிறேன்.

ஏசுநாதர் இதை உயிரை மறுமலர்ச்சி செய்யும் நீர் என்றும் இதை சாப்பிடுபவன் காலவரம்பின்றி உடலுயிருடன் வாழலாமென்றும் சொல்கிறார் மகான் பார செல்சஸ் முப்பூ என்னும் பொருளில், உப்பு, கெந்தகம், பாதரசம் உள்ளதென்றும், இவைகளை பிரித்து கூட்டின் ரசவாத கருந்தாகிய கற்பம் முடிந்து விடுகிறதென்றும் சொல்கிறார். நம் நாட்டு சித்தர்கள் அதையே நாதம், விந்து என்கின்றனர். ஒரே பொருளில் இவ்விரண்டும் அடங்கியுள்ளதென்றும் இதை இரண்டாகப் பிரித்து கூட்டவேண்டுமென்கின்றனர். ஒன்று உப்பாகவும் மற்றொன்று நீராகவும் உள்ளமையால் அதை அப்பு உப்பு, அகர உகரம், எட்டிரண்டு என்று சொல்வாராயினர்.

ஆயினும் அந்த பொருள் என்னவென்று கேட்டோமானால், அது ஒன்றுமில்லை, பஞ்ச பூதத்திலொன்று என்று அகத்தியர் சொல்லி முடித்துவிட்டார். நம் சித்தர்களைப் போலவே மே நாட்டு சித்தர்களும் அது குரு பரம்பரையாய் உபதேசக் கிரமமாய் அறியக்கூடியதே யொழிய சாத்திரங்கள் மூலம் அறியக்கூடியதல்ல வென்று முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டனர். தகுந்த மாணுக்கனுக்கு ரகசிய

மாய் உபதேச வாயிலாக தெரிவிக்கக்கூடிய தென்றனர். இதைப்பற்றி மேற்சொன்ன நூல்களைப் பார்க்கவும்.

பதினெண் சித்தர்களால் சொல்லப்பட்ட நூல்கள் கிடைத்த அளவுக்கு வாங்கிப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்தல் அவசியம். சாத்திர ஞானமும் வேண்டும். ஏனெனில் அது உபதேசம் பெற்றவுடன் தான் கண்ட நூல்களின் அந்தரார்த்தம் உடனே புரிந்துகொள்ளக் கூடும். அதுவுமன்றி ஒழுக்கம் வேண்டும்; அடக்கம் வேண்டும்; ஆணவத்தைப் பொசுக்கவேண்டும்.

மேற்சொன்ன கருத்துக்களுக்கு ஆதாரமாக கீழ்க்கண்ட சித்தர்களின் சில பாடல்களைப் பார்க்கத் தக்கது.

—:O:—

கற்பத்தால் சாகா நிலை

“கற்ப நிலையாலலவோ கற்ப காலங்கடத்தல்
சொற்ப நிலைமற்ற நிலை தூட்சங்காண்கன் மனமே
சாகா திருப்பதற்குத்தான் கற்குங் கல்வியன்றோ
வாகான மெய்க்கல்வி வகுத்தறிநீ கன் மனமே
—(இடைக்காட்டு சித்தர்)

வாழ்வதற்கு அமுதரச கற்பங் கொண்டால்
வாசியென்ற ஆவியது பிரகாசிக்கும்
கால்வலுக்கும் மேல்வலுக்கும் கண்துலங்கும்
கமலமல வமுதரசங் கசிந்து காணும்
மேல் வெளுக்கும் மெய்ஞ்ஞான தீபங்காணும்
—(காலாங்கி உபதேச ஞானம்-34)

அமுதத்தை யீவாளனந்தஞ் சோதி
அமுதத்தைக்கொள்ள யாருக்கு மேலாய்
அமுதத்தைக்கொள்ள யாருமறியார்
அமுதத்தை விட்டா லாகாது சித்தியே.

சித்திக்கு முத்தி யெட்டுடனிரண்டையும்
அத்திக்குமென்று அமுதத்தை வாங்கிப்
பத்திக்குளஞ்சை மவுனத்துட்டாக்கி
யெத்திக்குஞ் சத்தி யிருந்ததைப்பாரே

சித்திக்கும் ஞானமும் யோகமும் சித்தி
சித்துக்கும் வாதமும் காயமுஞ் சித்தி
சித்திக்கு மந்திரம் தியானமுஞ் சித்தி
சித்துக்கும் நினைத்த கருமமும் சித்தியே.

(திருமூலர் ஞானம்-84)

பாரப்பா பதஞ்சலியே சொல்லக்கேளு
பாங்கான முப்புவை யறிய வேணும்

.....

(தெட்சினாமூர்த்தி ஞான சூத்திரம்)

சித்தரிடம் சேர வழி

திறமாகச் சித்தரிடம் சேரவென்றால்
செப்புகிறேன் முந்தி முந்தி பொய்யை நீக்கு
உறமாகச் சத்தியமே பேசு பேசு
ஒருபவமும் செய்யாதே கோபம் போக்கு
திறமான உடலறிந்து கற்ப முண்ணு

—போகர்

உரைத்துநின்ற காயசித்தி யாகத் தேகம்
உத்தமனே சொல்லுகிறேன் கற்ப மார்க்கம்
மறைத்து வைத்த வழலைதனைத் திறந்து விட்டேன்
மதியமிர்த மானகற்ப மள்ளியுண்ணு
திரைத்துமே நின்றதொரு தேகஞ்சித்தி
விரைத்துவிட்டேன் அமிர்தத்தை யள்ளியள்ளி
மெய்ஞ்ஞான கற்பமிது மேவிப்பாரே.

—சுப்பிரமணியர் சுத்தஞானம்-101.

(வழலை - முப்புவின் பெயர்களில் ஒன்று)

எட்டிரண்டும் அறியா குரு

பேணியதோரடி வயிற்றைப் பார்வை செய்வார்
பிலமுள்ள மேல்வயிற்றைத் தியானஞ் செய்வார்
பாணியதோர் நெஞ்சத்தை தியானஞ் செய்வார்
பசுருகின்ற கண்டத்தை நிசமேசெய்வார்
காணியதோர் கபாலநிலவரமே யென்பார்
கருத்துள்ள நெற்றிக்கண் காணச் சொல்வார்
ஆணியதோர் முக்குமுனை யதீதமென்று
அழகுள்ள விருகண்ணும் பார்வையாமே.

பார்வையென்ற தீந்தமுறை யதீதமென்பார்
 பண்பில்லா மூடரப்பா நியாயஞ் செய்வார்
 சேர்வையென்ற குருசீடரிருவர் கெட்டார்
 செகந்தனிலே நோய்பிறந்தே உழன்றுபோவார்
 கோர்வையென்ற வைம்பூதக் கவனமாகிக்
 கொடிதான துயரத்தால் மாண்டுபோவார்
 ஏர்வையென்ற ஞானம்வந்து என்ன செய்யும்
 எட்டிரண்டும் மறியாத மூடர்தானே.
 நாட்டியதோர் திசைக்கம்பந் தன்னைக்காணார்

நாட்டில் குருவென்று முபதேசஞ் சொல்வார்
 ஏட்டிலே யெழுதிய மந்திரத்தை யெல்லாம்
 யியம்பு வான்மட்டி சொன்ன விதத்தைக்கேளு

.....

(சுப்பிரமணியர் ஞான சைதன்யம்)

எட்டிரண்டும் தெரியாதஎன் கையிலே கொடுத்தீர்
 இதுதருணம் திறந்ததனை எடுக்க முயல்கின்றேன்
 —ராமலிங்கம்

ராமலிங்க அடிகளார்

ஆரும் திருமுறையில் காணும் பாடல்கள்

மதிமண்டலத் தமுதம் வாயார உண்டே
 பதிமண்டலத் தரசுபண்ண—

.....

இத்தார் அருளமுதம் யானருந்தல் வேண்டும்

.....

சாகா அருளமுதம்தான் அருந்திநான் களிக்க
 நாகாதிபர்தும் நடராஜா.....

.....

அருளோங்கு தண்ணமுதம் அன்பால் அருந்தி
மருள்நீங்கி நான்களித்து வாழப்—

.....

வானோர்க்கரி தெனவே மாமறைகள் சாற்றுகின்ற
ஞானோதய அமுதம் நானருந்த -

.....

எல்லாமும்வல்ல சித்தென்றெல்லா மறைகளுஞ்சொல்
நல்லார் அமுதமதுநான் அருந்த - நல்லார்க்கு
நல்வாழ்வளிக்கும் நடராயா மன்றோங்கு
செல்வா கதவைத்திற.

ஏழ்நிலைக்கும் கேற்பால் இருக்கின்ற தண்ணமுதம்
வாழ்நிலைக்க நான் உண்டு மாண்புறவே -

.....

ஈனஉலகத் திடர்நீங்கி இன்புறவே
ஞான அமுதமது நான் அருந்த -

.....

நானிருக்கும் குடிசையிலே வலிந்து நுழைந்தெனக்கே
நல்லதிரு அருளமுதம் நல்கியதன்றியும் என்
ஊனிருக்கும் குடிசையிலும் உவந்து நுழைந்தடியேன்
உள்ளமெனும் சிறுகுடிசை உள்ளும் நுழைந்தனையே

சாகாக்கல்வி-கால்-தலை-என்பதென்ன ?

“சாகாத தலையிது வேகாத காலாம் இதுகாண்
எனத் தயவு செய்துரையே

போகாத புனலையும் தெரிவித்து என்உளத்தே)
பொற்புற அமர்ந்ததோர் அற்புதச் சுடரே.”

சாகாத கல்வியிலே தலைகாட்டி கொடுத்தீர்

தடையறியா கால்காட்டித் தரம்பெரவும் அளித்தீர்

போகாத புனலாலே சுத்த வுடம்பினராம்

புண்ணியரும் நண்ணறிய பொதுநிலையும் தந்தீர்.”

— ராமலிங்கசுவாமி

(முப்பு மார்க்கத்தை குறிப்பதாம்)

(அதனுடைந்த வாசிலயத்தையும் குறிப்பதாகும்)

“எட்டோடே இரண்டையும் சேர்த்தெண்ணவும் அறியீர்
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துலகீரே.” —ராமலிங்கர்
ஊனையும் உடலழியாது ஊழிதொறும் ஓங்கும்
உத்தமசித்தியைப் பெறுவீர் சத்தியம் சொன்னேனே.
—ராமலிங்கர்

ஆகவே உடலழியாது உத்தமசித்தி பெறுவதே முக்தி.

அதுவே உண்மை முக்திநிலை. அந்நிலையை யடைய
சாகாக்கலையை குருமுகமாக அறிதல் வேண்டுமென்க.
சத்தியம் இது சத்தியமென்று ராமலிங்கசுவாமி சொல்வ
தைக் காண்க. “சாகாத கல்வியிலே தலைகாட்டிக்
கொடுத்தீர்,” என்பதையும் காண்க. ஆகவே காட்டிக்
கொடுக்க ஆசான் ஒருவன் வேண்டுமென்பதையும் அறிக.

சாகாநிலை கொடுக்கும் அமுதம்; மருள் தேகத்தை
நீக்கி சுத்ததேகம் அளிக்கும் அமுதம்; எல்லா மறைகளும்
சொல்லும் அமுதம்; வாழ் நிலைக்க அதாவது உடல் உயிர்
நிலைக்க உதவும் தண்ணமுதம்; உலக இடர்களான பசி,
பிணி, முப்பு, சாக்காடு நீக்கும் அமுதம்; என் குடிசை
யினுள் புகுந்து கொடுத்த அமுதம் - என்று ராமலிங்கர்
களிப்புடன் பாடுகிறார்.

“முட்டியே மதுவுண்ணு கற்பமுண்ணு
முதண்ட காயத்தை சித்திபண்ணு
காட்டியே கனமா முலிகையை யுண்ணு
கசடறுக்குஞ் சணத்திற்கண் னொளி தான்மீறும்
ஆட்டியே அண்ணுக்கிற் கபத்தைத் தள்ளு
அடுக்காறு தலத்திலுள்ள ஆம்பல் நீக்கு
வாட்டியே ஐம்புலனை வாளால் வீசு
மறவாதே இரவுபகல் வாசிமாட்டே.

—போகர் உபதேச ஞானம்-56

எட்டிரண்டு

“மலமதம் பொய்ம்மை யென்றோது குயிலே - எழு
புவனமகன்றிட்டோ மென்றோது குயிலே
எட்டிரண்டறிந் தோற்கிடரில்லை குயிலே - மன
மேகாமல் நிற்கில் கதியெய்துங் குயிலே.”
சாதனங்கள் செய்தவர்கள் சாகார் குயிலே எல்லாத்
தத்துவங்கள் தேர்ந்தவர்கள் வேகார் குயிலே
—இடைக்காட்டு சித்தர்

குருவின் முக்கியத்துவம்

“ காட்டிலிருந்தாலும் கனதவஞ் செய்தாலும்
காட்டுங் குருவில்லாமல் ஞானம்மா—
கண்டறியலாகாதே
சம்சார மென்னுஞ் சாகரமாமென்றும்
இம்சையடைவோர்கள் - ஞானம்மா
யிருந்து பயனாவ தென்ன.”
—புண்ணாக்கு சித்தர்

சாதி, மதம், வேதங்கள் கற்பனையெனல்

“ஆண் சாதிபெண் சாதியாகு மிருசாதி
வீண் சாதி மற்றவெல்லாம் - குதம்பாய்
வீண் சாதி மற்ற வெல்லாம்
பற்பல சாதியாய்ப் பாரிர் பகுத்தது
கற்பனையாகுமடி - குதம்பாய்
கற்பனையாகுமடி
நீதிமானென்றே நெறியாயிருப்போனே
சாதிமானாவனடி - குதம்பாய்
சாதிமானாவனடி
பற்பல மார்க்கம் பகர்ந்திடும் வேதங்கள்
கற்பனையாகுமடி - குதம்பாய்
கற்பனையாகுமடி

நாதவிந்து சேர்ந்தது முப்பு

ஆறாறு காரமும் நாறுமே சேர்ந்திடில்
வீரூன முப்பாமடி
விந்தொடு நாதம் விளங்கத் துவங்கினால்
வந்தது வாதமடி - குதம்பாய்
வந்தது வாதமடி.

அதுவே அப்பு உப்பு

அப்பினைக் கொண்டந்த உப்பினைக் கட்டினால்
முப்புவா குமடி - குதம்பாய்
முப்புவாகுமடி”
ஐந்து சரக்கொடு விந்து நாதஞ் சேரில்
வெந்திடும் லோகமடி - குதம்பாய்
வெந்திடும் லோகமடி

முப்பூவை உண்டவர் கற்பாந்தம் வாழ்வார்

பொற்பாந்த முப்பூவைப் போதம் பொசித்தவர்
கற்பாந்தம் வாழ்வாரடி - குதம்பாய்
கற்பாந்தம் வாழ்வாரடி
வே வாத முப்பூவை வேண்டியுண்டால் பாரில்
சாகாமல் வாழ்வாரடி - குதம்பாய்
சாகாமல் வாழ்வாரடி.

— குதம்பை சித்தர்

முப்பூவினால் வாத யோக ஞானம்

“முப்பூவினாலே முடிக்கலாம் வாதம்
முப்பூவினாலே முடிக்கலாம் யோகம்
முப்பூவினாலே முடிக்கலாம் ஞானம்
முப்பூவை விட்டால் முடியாது பாரே.”

(சட்டை முனிகுரு சூஸ்திரம்-20)

அகரம் உகரம் சேர்ந்த முப்பு கூற்றுவனை அகற்றும்

ஆமப்பா அகாரமுடன் உகாரம் ரெண்டும்
அறிந்து மனதுரிமையிற்ற கொண்டாயானுற்
போமப்பா கபமான கூற்றுவன்றான்
பொருந்திநின்ற மூலஅனல்தன்னால் மைந்தா
ஓமம்மா ஓமுடிந்து அகன்றுபோகும்
உத்தமனே மறுபிறவியில்லையில்லை
காமப்பால் கானற்பால நிந்து கொண்டு
கக்கிஷமாம் நவக்கிரகச் சூட்சம்பாரே

(கடைப் பிள்ளை ஞான தண்டகம்-50)

முப்பூ வாசியென்னும் உயிரை நிலைக்கச் செய்யுமெனல்

“முப்பூ வழலை முடிக்க வறிகிலார்
முப்பூ வழலை முடிக்க வல்லார்க்கு
முப்பூவில் தீட்சை முப்பத் திரண்டுடன்
முப்பூவில் சோடசம் மூலமுங் குருவே.
ஆவது சித்தம் அழியாது காயந்தான்
ஆவது ஞானத்துக் காதியாம் யோகந்தான்
ஆவது யோகத்துக் காதியாம் வாசிதான்
ஆவது வாசிக்குடி மூல மாதியே.”

—மச்சமுனி ஞானதீட்சாவிதி - 100

வழலையென்ற முப்பூவினால் 64 சரக்குகளும் நீறுமெனல்

“வழலை சவுக்கார மென்பார்கள் வாதிகள்
உழலைப் படுவாருள் ளெண்ணெய் வாங்கிடத்
தழலி லெரிப்பார் தாளிப்பார் கண்டிலார்
பழவினை யென்று பகுத்தறி யாரே.

ஆதிவழலை யருஞ்சுண்ண மானபின்
சாதிச் சரக்கு அறுபத்து நாலும்
ஓதியு பரசமொரு நூற்றிருபது
வாதிக ளாற்றினம் வகையான தொன்பதே.”

—துருவாசர் ஞானகுத்திரம் - 77

வேகாத்தலை - போகாப்புனல்

“வேகாத தலையன் றேஉப்பு உப்பு
மேலான வளர் கலையே அப்புஅப்பு
போகாத புனலன்றே சுத்த கங்கை
பூரணமும் காரணமும் போதித் தேனே.”

—அகத்தியர் பரிபாஷை திரட்டு - 79

“காணாத பொருளொன்று சொல்லக்கேளு
கம்லசத்த சாகரமும் உப்பேயாச்சு
தோணாதஉப் பெல்லாம் நீர்தானாச்சு
தொலையாத முப்பூவு மிதிலே யாச்சு
காணாத தண்ணீரை யிறுத்துக் காய்ச்சு
நாட்டுள்ளோர் சுவைகண்டு யெடுக்கலாச்சு
ஆணாத சிவசக்தி யென்ற மார்க்கம்
அடங்காத சிவகங்கை யென்றுகூட்டே.”

—குதம்பைசித்தர் ஞானகுத்திரம் - 18

(அப்பும் உப்பும் சேர்த்து காய்ச்சினால் முப்பூவாச்சு)
சில சித்தர்கள் முப்பு என்பது மூலப் பொருளாகச்
சொல்வர். மாற்றி மாற்றி சொல்வது அவர்கள்
தந்திரம்.)

“ஆத்துமத்தைத் தான்பிடித்து அன்புகொண்டு சுத்தி
[செய்து]

ஆத்துமத்தைக் கூடியடையாம—லாத்துமத்தை
ஓடலிட்டுப் பார்த்திருக்கு முதாரி காளும்மைத்
தேட வெட்டுவானே சிவன்.”

—திருமூலர்

(உடலிலிருந்து உயிரைப் பறக்கவிட்டு பார்ப்பது மடமை. அதை விட்டபின் சிவத்தை நீங்கள் எங்கு பார்ப்பது).

வழலை யென்னும் முப்பு

வழலையும் இந்தும் வகை யறிவோர்க்கு
வழலையிலேமம் வருடிக்குஞ் சத்தி
வழலையில் பூவைமாட்டி மணந்தால்
வழலையைக் கொல்லும் வருமெண்ணெய்போமே.

—திருமூலர் குருநூல் முப்பு குஸ்திரம் - 200

ஓதினார் வழலை யதுயென்று பேரு
உறுதியாய்ப் பூநீரில் சுண்ணங் கூட்டிப்
பாதியே பாணிவிட்டு தொட்டுப் பாரு
பதிவாக வழவழப்பு கையில் தோணும்
சோதிபெற யிதுக்குப்பேர் வழலையாகும்
தொல்லுலகி லறியாத மூடர்தானும்
போதித்தால் பிண்டமென்றும் தீட்டாமென்றும்
போக்கோடே யெடுத்துமே சுடுவார்தாமே.

(யாகோபு சுண்ணக்காண்டம் - 400)

கற்பம்

“ஆகா நற்கற்பந்தான் ஆகத் துரைத்தால்
சாகாத வாழ்வு தான்வருங்கண்டாய்
ஆமே கவுனமழகுள்ள காயம்
தாமே பெருகும் தனித்த ரிஷிகாண்
நாமே கைகண்டோம் நவின்ற மூவாயிரம்
பூமேலுண்டறிஞர் புலனறிவாரே.

—திருமூலர்

கற்பம் சாப்பிட்டபின்

கொண்டாற்பின் கோபமாகாது சொன்னேன்
பெண்டாளுறவும் பிள்ளையி னுறவும்
கண்டா சைப்பட்டாற் காயங்களற்பம்
தொண் டாரைப்போலே துணிந்திருப்பாயே.

இருப்பா யிருமுன்று திங்கள் கழித்தால்
நரைப்போய் திரைபோய் நல்வச் சிரகாயம்
திருப்பால் நந்தீசர் தெரிசனை யுண்டாம்
வரைப் பாற்படி மனதிரங்கு வார்பாரே.

கற்பம் சாப்பிடின் ஐந்து வாசல்களும் திறக்கும்.

இடுகோபம் நீக்கி யிருவ டேகுகையில்
மடுவூறும் பால்போல் வருடிக் குங்கற்பம்
திடமா யீராறு திங்களுங் கொண்டால்
உடல்மீறி வுன்றன் வயதிரு நூறே.

இருநூ றல்லாது இனியுந்தான் கற்பம்
திறமா மமுதந் தேக்கிடப் பாரு
கரியானும் ஆநெய் கலக்கு மிதமாய்ப்
புரிவாய் மேல்வாசற் புடையினிற் கொள்ளே.

செல்லுவாய் நாலுதிர வலஞ் சுற்றி
வெல்லுவாய் மண்டலம் மீள அமுதம்
புல்லுவா யைந்து கதவினுட் பூட்டுஞ்
சில்லென விட்டுத் தெரிக்குங் கதவே.

கதவு திறந்தாற் கயிலாச மப்பா
கதவு திறந்தாற் காரண மப்பா
உதவா தழுதம் உதவிகள் செய்தால்
சதகோடி காலந் தானொரு நாளே.

—திருமூலர்

சிவன் செத்தாலும் கற்பம் சாப்பிட்டவனுக்கு

அழிவில்லை

சிவனார் பிறந்து சிதறி விட்டாலும்
இவனுக் கழிவே யில்லை யெக்காலமும்
உவளகமான மீரேழு லோகமும்
அவனே சஞ்சார னுவனஞ் சிவமே.

சிவமான யோகந் திட்டிக்க வேணும்
புவிமீதிற் கற்பம் பொறிதங்க வேணும்
சிவபூசை சத்தி தியானங்கள் வேணும்
கவனமெய்ஞ் ஞானங் கற்றறிவாயே!

சாகாத கல்வியைத் தாங்கற்க வேணும்
வேகாத சிந்தை படைத்திட வேணும்
கோகா மியத்தைக் குறைத்திட வேணும்
ஆகாத மட்டைக் கறிவ துண்டாமோ.

பானமதாகப் பதிமதி யமுர்தம்
ஊனுளங் கொண்டா லுயிரில்லை யப்பா
வானம் பூமிமலை கடலில்லை
ஞானம் பெருத்தா னமக் கொப்பவனே.

கற்பங் கொண்டவனே ஞானி

அவனே பிரமன் அவனே சிவனும்
அவனே அரிதா னவனே சித்தன்
அவனே தேவன் அவனே யோகி
அவனே முனிவ னவன் சத்தி தானே.

—திருமூலர்

கும்பகம் செய்தல் வீண்

மாய்கிறீர் வீணே மனத்திருக்கும் மெய்யறிந்து
தேயு வுணர்ந்து பதஞ்சேராமல்—வாயுவைத்தான்
கும்பித் திருந்தாற் குடலு முடலுயிரும்
வெம்பி யுலர்ந்து விடும்.

ஆசாரம் அனாசாரம்

சிவத்தை யறியீர்நீர் சித்தறியீ ரொன்றாய்த்
தவத்தை யறியாமற் ருக்கும்—பவத்திலிளிப்
பேசாப்பாற் கொள்ளுகின்ற பித்தரே உம்முடைய
ஆசாரங் காசாகுமா.

தலைகால் தெரியாத மூடர்கள்

காலிருக்க பொய்க்காலைக் காட்டிப் பொருள்பறிக்கும்
கோலக் குருக்களைப் போய் கும்பிட்டுக்-கால்பிடித்துக்
கையறிந்து போற்றிட்டுக் கண்ணறிந்து முக்காலுங்
கொய்வார் மனஞ் சுத்தமென் ருங்கொல்.

பாதபூசை யென்று வியர்வை ஒழுகும் கால்களை அலம்பி, அந்நீரை தீர்த்தமென்று குடிப்பதும், கால்களைப் பிடித்து கும்பிடுதலும் மடமை. பொய்க்காலை நீட்டும் போலி, காலின் உண்மைப் பொருளை அறியாத மடையன். கட்டணங்களை வைத்து நடைப்பிணத்தின் கால்களை நீட்டி பணம் பறிக்கும் திருடன். விபூதியின் பொருளறியாது உடலெல்லாம் அதை பூசிக்கொண்டு, நாமத்தின் பொருளறியா அஞ்ஞானிகள் நாமங்களை சாத்திக் கொண்டு பட்டு பீதாம்பரங்களை அணிந்து கொண்டு மேடைகளில் அமர்ந்துகொண்டு பாடல்கள் பாடிக்கொண்டு பெண்கள் பக்கமாகக் கண்களை உருட்டிக்கொண்டிருக்கும் குருடர்கள். தலைகால் தெரியாத தடியர்கள். குருடனுக்கு குருடன் வழிகாட்ட முடியுமா வென்று கேட்கிறார் திருமுலர். கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் மகாமுனி கருவூரர் பாடியவை. படித்து சிந்திக்கற்பாலது.

நெத்தியிருக்கும் நினைவறியிருத்த ளமாய்ப்
பத்தியுடன் பூசிப்படிப்பதென்ன—நெத்தித்
திருநீற்றின் மேலே திலதமிடவந்த
விருநீறு பூசமிடம்.

நாமமிருக்கும் நடுவறியீர் நாமமிடுந்
தாமமுகத்தின் தலமறியீர்

—என்கிறார் மகாமுனி கருவூரர்

யார் சைவர்?

சைவ ரென்பதா ரென்னிற் றன்னையறிந்தவரே
சைவமில்லார் தவங்கள் தள்ளாட்டம்—தெய்வநிலை
சாரப்பலமை வரத்தன் கவியைக் கொள்ளாதார்
சேரார் குருவீட்டிற் சென்று.

—கருவூரர் பூரண ஞானம் - 70

பொருள் தெரியாத மட்டை

5554
R65

கற்றுணர்ந் தென்ன கலைகள் பார்த்தென்ன
உற்றுணர்ந் தென்ன உணர்விலா மட்டை
செற்ற சவந்தான் தீக்கிரை யாவான்
முற்றுப்பெறக் கோபமுனை நீக்கி யேறே

—திருமுலர்

ஆகவே மேற்சொன்ன பாடல்களிலிருந்து நாம் அறிவது யாதெனில், உடலை நீட்டி, உயிரை நீட்டும் மாமருந்து கிட்டினாலொழிய மெய்ஞ்ஞானமடைய முடியாது. அம் மருந்தை யுண்டவன் கற்பகோடி காலம் வாழலாம்; எல்லா சித்திகளும் பெறலாமென்பதும் விளங்குகிறது. இதற்கு எட்டிரண்டு அறியவேண்டும். அதை யறிந்த ஆசான் ஒருவர் கிடைத்து உபதேசக் கிரமத்தில் அவரிடம் அதைப் பெறவேண்டும். ஆசான் கிடைக்க ஆண்டவன் அருள்வேண்டும். அவ்வருள் கிட்ட ஒழுக்கம் வேண்டும்; போலி வேடங்கள் நீக்கி உண்மையைப் பற்றவேண்டும்.

இவ்வளவு எழிதிறரே இவ் வாசிரியர் மாத்திரம் சாகாமலிருப்பாராவென்ற வறட்டுக் கேள்வி எழுப்பலாம். சித்தர்களின் பொன்மொழிகளை ஓரளவு விளங்கக்கூடிய அளவில் எழுதவேண்டுமென்ற அவாவினால் இந்நூல் எழுதலாயிற்று. அது ஒரு அணுவானாலும் உலையில் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்குப் பயனளிக்குமெய்யான இந்நூலியற்றிய ஆசிரியருக்கு சாகாநிலை வந்துகொண்டேனக்கருதுவார்.

உண்மை தெரிவிப்புக.

—:O:—

ஆசிரியர் இயற்றிய மற்ற நூல்கள்

1. நீடுழி வாழ வழி
2. உங்கள் வீட்டில் சித்தர் மருந்து
3. சித்தர் கைகண்ட மருந்து
4. சித்தர் மெய்ப்பொருள்
5. முப்புகுரு
6. அமுத கலசம்
7. சித்த மருந்து செய்பெரு முறைகள்
8. Greatness of Siddha Medicine
9. The Art of Deathlessness
10. பதார்த்த குண போதினி
11. பொன்மொழிகள் ஆபிரம். (அச்சில்)
12. வாதவைத்தியத்துக்காதி